

עול חדש

הגאולה
האמיתית והשלמה

תשרי תשפ"ג
(אוקטובר 2022)

20

כשהאבן תכריז
יחי אדוננו
// אריה
קירשנזפט

09

מה שתה יונה
הנביא?
// רחל שאבי

התקתל

אז והיום

ממצווה שכמעט ולא היתה מוכרת לציבור הרחב, הפך המושג 'הקהל' למוכר לרבים,

בזכות הוראותיו של הרבי שליט"א מלך המשיח. **הרב שמעון ויצהנדרלר**, עורך הספר 'קהל גדול', העוסק בנושא, מדבר על המצווה, משמעותה, אופן קיומה והשלכות המעשיות לימינו < **בנצי פרישמן** < 12

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

[חידוש החודש]

היהודי עם הבורא בתפילה בבית הכנסת, ורק לאחר מכן לפנות לשאר ענייניו, כשהוא שואב את הכוחות מהקדושה לכל היום והשנה.

דרך זו של החיבור לקדושה, מגלה בתוך ענייני החולין את תוכנם האמיתי, דרך המביאה לגאולה האמיתית והשלימה.

ארוכות הנצברות בבית הכנסת, אם זה במהלך תפילות ראש השנה ויום הכיפורים, ואם זה בסיום החגים, בשמחת תורה, בו מתאחדים כולם בריקוד עם ספרי התורה.

לקשר רוחני זה, אותו מגלה היהודי במהלך חודש זה, ישנה השפעה על כל מהלך חייו בהמשך השנה, וכך גם כל יום ויום צריך להיפתח בגילוי הקשר של

ביהדות נקרא היום בו מתחילה השנה בשם "ראש השנה", לרמז כי הוא כמו ראשו של האדם, ראש החש ומשפיע באופן ישיר על כל האיברים. כך גם ימי חודש זה, הינם קשורים ומשפיעים על חייה היהודי לאורך השנה כולה.

חלקים גדולים מימי חודש זה חולפים על כל אחד כשהוא מחובר לקיום המנהגים והמצוות, תוך שעות

[מדורים]

בנימה אישית < 7 / אמונה
ומדע < 9 / בזכות נשים < 11
/ טיפ לחיים < 19 / יש לי ענין
/ 21 / יגעת ומצאת < 22
תחנות מסע < 23

נא לשמור על קדושת הגליון

[12] הקהל - עבר, הווה, עתיד

ריאיון מיוחד עם הרב שמעון ויצהנדלר, עורך הספר המקיף 'קהל גדול' העוסק במצוות הקהל לאור תורתו של הרבי שליט"א מלך המשיח. על המצווה כפי שקויימה בעבר, על תפקידה החשוב בהווה ועל הפעולות הנדרשות להיעשות במהלך השנה המיוחדת שאנו עומדים בפתחה // **בנצי פרישמן**

[20] אנו מקיר תזעק

השינוי שיעבור הדומם בקרוב, יגרום לו להתחיל לדבר. כן, תתחילו להתרגל לקיר ורצפה הפוצים את פיהם ומעדכנים אותנו על האסור והמותר (גם בשבת). רצפה שמכריזה יחי אדוננו, כבר ראייתם? // **אריה קירשנזפץ**

[04] לחיות עם משיח

שמחת תורה מגלה את מהותו הפנימית של כל יהודי, הרגע המכונן בו אירע המהפך היה בעת מתן תורה, כאשר הראה הקב"ה את אחדותו בשמים ממעל ועל הארץ מתחת. כפי שנראה זאת בחוש, בגאולה האמיתית והשלמה // **שלום דובער ישראלי**

[09] אין קיצורי דרך

בדרך שהתרגל לחפש דרך קצרה לכל מטרה, דומה כי שכחנו כיצד נראית ומרגישה עבודה מאומצת הדורשת לצעוד צעד אחד צעד. ביהדות אין דיאטה של שתיית 'דיאט' אלא היא דורשת הליכה והתקדמות אמיתיים // **רחל שאבי**

להתחיל ברגל ימין

האם אכן יכולים אנו להיות רגועים עוד לפני שהתחיל המשפט? כיצד נוכל להיות בטוחים שאכן נזכה בדין? • הפתגם החסידי שנותן את זוית הראיה הנכונה: "העולם אומר כשאי אפשר ללכת מלמטה הולכים מלמעלה, ואני אומר - מלכתחילה מלמעלה" • הרגע ההיסטורי בו כל העולם ראה והרגיש את מה שצפוי לו, ולרגע קטן גילה את מציאותו האמיתי • ועל השבת המיוחדת שמצפה לנו לקראת סוף החודש המיוחד, אך דווקא זו תעמיד את השנה כולה באור הנכון

הגישה הוודאית הזו שאנו זוכים במשפט ללא צל של ספק, היא גישה קצת יומרנית, כי הרי מי מאיתנו לא נפגש ביום יום עם המציאות ועם כל האתגרים הרוחניים שבה?

לו רק יכולנו לדמיין אפשרות כזו שבה אנחנו מצליחים לעבור חלק את כל הניסיונות מבלי ליפול. אז מהיכן באמת מגיע אותו ביטחון מופרז על זכאות בדין? ההסבר לתופעה נעוץ בפתגמו המפורסם של הרבי המהר"ש (רבי שמואל מליובאוויטש, הרבי הרביעי בשושלת נשיאי חב"ד) האומר: "העולם סבור שכאשר אי אפשר ללכת מלמטה הולכים מלמעלה, ואני סבור שמלכתחילה צריכים ללכת מלמעלה".

לדלג על המכשול

משמעותו של הפתגם אומרת כך: אם הולכים לפי המבט השיטחי, עם המושגים המקובעים והמקובלים, אז כמובן שלא הכל ורוד, כי בסוף אנחנו בני אדם ולא אחת אנחנו נופלים. קודם כל צריך לנסות להתמודד עם הבעיות הקטנות והאישיות, ורק אחר כך - באם זה מתאפשר - אפשר לחפש דרך לדלג ולהמשיך הלאה. אבל אצל יהודי, הגישה היא מלכתחילה מלמעלה, ובלשונו של הרבי המהר"ש (באידיש): "לכתחילה אריבער!" - לקפוץ ולעבור מעל כל הבעיות מלכתחילה, כמו גשר שעובר מעל כל הפקקים, כי מצד השורש העליון שלנו במקור הגבוה ביותר, איזה קשר יש לנו בכלל עם חטאים או קשיים בעבודת ה'?! הכל קטן עלינו. הבורא מצידו מכיר ויודע שאין לנו שום שייכות לדברים לא רצויים, אלא שלפעמים הוא רוצה להעלות את היהודי למדרגה גבוהה יותר ולשם כך הוא מציב בפניו ניסיון בשעת מבחן, אותו הוא צריך להצליח לעבור בבטחה ובשלום.

גם ימי הרהמים והתשובה בחודש תשרי - כמו יום כיפור ועשרת ימי תשובה - לא באו כהודמנות לכפר על חטאים שעשינו, כי הרי ליהודי אין שום קשר לזה בכלל, אלא הם כמין אפשרות שניתנה ליהודי להגיע לרמה גבוהה יותר של תשובה, תשובה של צדיקים.

להציב רף גבוה

שם הקוד "לכתחילה אריבער" הוא דרך וקו חשיבה שחייב לפרוץ מתוכנו החוצה ולהפוך את העולם כולו

אבל היום נשיא הדור מבזבז עלינו את כל האוצרות ומוריש לכל אחד מאיתנו את אותה תנועה

- שכל היקום יהיה חדור בדיעה אחת שלעומתה הכל מתגמד - שאין עוד שום מציאות מלבד הבורא. גם בכל פרט בחיינו, בקיום המצוות ובחיי היום יום, צריך לשאוף ולרצות מלכתחילה את הפסגה, את הרף הגבוה ביותר - למעלה ממדידה והגבלה. הכוחות האדירים הללו היו שמורים בעבר רק לענקי הדורות, כמו משה רבינו ונשיאי ישראל שליוו את עמנו במהלך ההיסטוריה, אבל היום נשיא הדור מבזבז עלינו את כל האוצרות ומוריש לכל אחד מאיתנו את אותה תנועה שבכוחה אפשר לדלג על כל המכשולים. ולאחר שברור לנו שאנחנו מלכתחילה מדלגים על כל הבעיות וצועדים מלמעלה, אפשר לקיים את רצון הקדוש ברוך הוא בשלימות ולמלא את המשבצת הריקה שמחכה לנו, זו שהוא השאיר לנו להשלים מבריאת העולם - להמשיך לעולם ולכל הבריאה כולה את השלימות המיוחלת שיכולה לבוא רק על ידינו - הגאולה האמיתית והשלימה שתבוא תיכף ומיד ממש.

השתדלות או מאמץ כלשהו מצידו.

כל יהודי נמשל לבן יחיד שנולד להורים זקנים לאחר שנים ארוכות של המתנה. נתאר לעצמנו איוו אהבה ותשומת לב מעניקים זוג הזקנים שהפכו להורים טריים, לבנם היחיד.

כך ויותר, היא האהבה של הבורא יתברך לכל אחד ואחת מעם ישראל, כמו בן יחיד של מלך מלכי המלכים, ולכן אין ספק שכל יהודי אכן זוכה לקבל בראש השנה את פסק הדין הטוב ביותר, לשנה טובה ומתוקה.

שנה טובה באמת

אם ננסה לפרט בצורה מדויקת יותר מהו פסק הדין הטוב ביותר שהיינו רוצים לקבל, נגיע למסקנה שחיים טובים ומאושרים, פרנסה ברווח, ילדים ובריאות זה לא הכל. כל אלו הם רק פרטים קטנים לעומת השלימות האמיתית.

אפילו יהודי שחי היום בארץ ישראל, עם בית גדול וחיים נוחים, נמצא עדיין רחוק מהמצב האידאלי של יהודי, שלכן גם הוא מבקש בכל הזדמנות מאת ה' שיצמיח לנו בקרוב את המשיח ואת הגאולה השלימה.

בגאולה השלימה לא יחסר לנו כלום. אז כולנו נוכל לחזות באורו של ה' ובגילוי מלכותו בעולם, יחד עם השלימות של כל מה שאנחנו צריכים בגשמיות.

הגילוי של ה' בעולם יופיע בצורה מוחשית עם גילוי מלכותו של מלך המשיח, שדווקא בו ודרכו יתגלה הקדוש ברוך הוא בעולם ללא שום מסך או מפסק. הוא בעצמו ממש לכל יהודי ויהודי.

המשימה של ראש השנה היא להכתיר את ה' עלינו ולקבל את מלכותו מחדש, מתוך בטחון איתן שאנו זוכים לשנה הכי טובה ומתוקה שיש - בגאולה האמיתית השלימה.

1 צועדים בביטחון ליום הדין

חודש תשרי מערב בתוכו רגשות סותרים למדי. בניגוד לחצי העליון שבו חוגגים את חג הסוכות ושמחת תורה, בחציו הראשון של החודש אופפת אווירה רצינית של תשובה, יחד עם הרצון הכנה של כל אחד להשתפר ולהתחיל את השנה ברגל ימין.

המוני בית ישראל נוהרים בימי הדין והמשפט אל בתי הכנסת כדי לבקש מחילה על מה שהיה בשנה החולפת ולהבטיח שהשנה הקרובה תהיה הרבה יותר טובה. הרגש טבעי בהחלט.

אבל הרבי שליט"א מלך המשיח מגלה זווית הסתכלות נכונה יותר על התקופה הזו, שבאמצעותה ניתן לקבל יחס נכון על המצפה לנו בתום ימי הדין והמשפט.

חג המשפט

לרוב, אופטימיות היא טובה אבל לא תמיד נכונה. הביטחון המופרז ש"הכל יהיה בסדר" מגיע לפעמים בתור צורך להרחיק לצד איזה חשש מהשלכות של מצב שאלינו נקלענו.

אך לא כן הוא בנוגע לאופטימיות המסתמנת בהתקרב מועד המשפט של עם ישראל. מיד עם הנקישות הראשונות של ראש השנה בפתח, עם ישראל לובש בגדי חג, וכולם שמחים, אוכלים ושותים ובטוחים שהקדוש ברוך הוא יכריע את המשפט לטוב ולכף זכות. זו איננה אשליה. כל יהודי עומד בראש השנה בדרגה של מלך, וכמו שלא יעלה על הדעת שהמלך ייאלץ לטרוח כדי לממש את רצונו, כך כל יהודי זכאי וראוי לקבל מאת הבורא את כל מה שמגיע לו, ללא שום

לבחור נכון

4

כשם שלא קל לקפוץ היישר אל תוך המים העמוקים, ככה יהיה קשה מאוד להמשיך את כל מה שהצטבר אצלנו מחודש החגים אל ימי השגרה האפורים של השנה. חייבת להיות תחנה כלשהי שתחבר את החגים עם שאר ימות החול.

נרצה או לא, יש בתוכנו שני סוגי מצבים שכמו שומרים מרחק ביניהם: יש את איך שאנחנו בחודש תשרי או בזמנים מיוחדים נוספים שבהם אנחנו על סטטוס רוחני, קדוש ונעלה יותר. כל אחד ברמה האישית שלו חש איזושהי התרוממות מעל העולם, לפחות כמה טפחים מעל הקרקע.

אבל יש את הרגע שבו צריך לנחות בחזרה אל המציאות ואל מסלול החיים הרגיל והמשעמם, ואז אנחנו רואים ששום דבר לא השתנה, ובעצם נשארנו אנשים רגילים בדיוק כמו קודם לכן.

מאוד היינו רוצים ליצור חיבור בין השניים, ולהצליח לשמר את הרושם מהחוויה הרוחנית של החגים גם לכל ימות השנה, ובדיוק לשם כך ניתנה לנו שבת נוספת המשמשת כתחנת מעבר בין החגים ובין חודש חשוון הפותח את חודשי השגרה – זוהי 'שבת בראשית'.

דווקא בשגרה

תפקידה של שבת זו היא לגלות כיצד היהודי הרוחני שנמצא בבית הכנסת ביום כיפור ממשיך להיות מיוחד דווקא בתוך החיים הרגילים.

כאשר הוא נמצא בימי האור וההתעלות הרוחנית זו לא חכמה לראות אותו קשור עם הקדוש ברוך הוא, אלא דווקא בחיי היום יום ובתוך ההווי החומרי, בבית, בעבודה או בלימודים, דווקא אז מתגלה בו המיוחדות שלו.

ובמושגי גוף ונשמה: זהו שהנשמה שלנו היא דבר טמיר ונשגב, והיא קרמה לכל דבר – זה לא חידוש גדול. עיקר החידוש הוא שאפילו הגוף שלנו – זה שבמבט חיצוני נראה אחד לאחד בדיוק כמו גוף של גוי, שאוכל, שותה, ישן ומתנהל פחות או יותר בצורה זהה – דווקא בו אלוקים החליט לבחור.

טהרת הבחירה היא לא מתי שיש לבחור עדיפות כלפי צד מסוים, אלא דווקא כשהוא בוחר אחד מתוך שני חפצים זהים לחלוטין, דווקא אז זו בחירה אמיתית שלמעלה מהיגיון או סיבה.

לכן, הבחירה של אלוקים בעם ישראל לא הייתה בנשמה, כי כאן ברור שהנשמה של יהודי הרבה יותר גבוהה – שלא בערך – מזו של הגוי, אלא הבחירה של אלוקים הייתה בגוף היהודי – זה שנראה בדיוק אותו דבר כמו גוף של גוי, דווקא בו התגלתה בחירתו העצמית של הבורא שלמעלה מכל סיבה.

לנצל את ההזדמנות

זו מטרתה של התחנה הממוצעת בין החגים לשאר השנה – לגלות איך הקדושה והאלוקות טמונים דווקא בגוף ובגשמיות של היהודי, ואיך הרמה הרוחנית של מועדי תשרי מתגלה דווקא בתוך הימים הפשוטים של השנה.

את ההזדמנות האדירה של חודש תשרי לא נפספס, ננצל אותה עד תום כדי להחזיר לחיינו את המציאות האמיתית שהנה אנחנו עומדים כבר בפתח הגאולה השלימה, ולנו רק נשאר לקלוט ולהפנים זאת ולהתנהג בהתאם – עד להתגלותו הקרובה והמושלמת של משיח צדקנו – הרבי שליט"א מליובאוויטש – בקרוב ממש.

מבוסס על שיחות הרבי שליט"א מלך המשיח, דבר מלכות: ערב ראש השנה, האזינו, שמחת תורה, בראשית ה'תשנ"ב

כשמעפים מבט על ילד יהודי, מיד רואים משיחו

להתנהג בהתאם לימות המשיח

3

אורח חיינו למשך כל השנה הקרובה, שתהיה חרורה יותר באווירת הגאולה. שמחת תורה במיוחד זו הזדמנות מצוינת להתחיל להתנהג כבימות המשיח, כי זהו חג שבו נושא המשיח עומד במרכז העניינים:

הפסוק שהוזכר קודם הוא הפותח את סדרת הפסוקים שאומרים בבית הכנסת לפני ריקודי ההקפות עם ספרי התורה, ומשמעותו היא, כאמור, שכמו אז במעמד הר סיני, כשכולם חשו שאין כלום חוץ מאלוקות, ככה אנו נזכה בקרוב לחזות בשלימות גילוי זה – בגאולה האמיתית והשלימה.

ילדים זה משיח

באם נרצה כבר היום לראות מקרוב מציאות שכזו – שבה מה שלא אלוקות לא מעניין – אפשר להתבונן בתמימות הטהורה השמורה לילדים הקטנים:

ילד אין דאגות או אינטרס מעורב בכל דבר, אלא החיים אצלו הרבה יותר פשוטים ומאירים. חכמינו מכנים את הילדים לא פחות ולא יותר בשם – משיח, כלשון דוד המלך בתהילים "אל תגעו במשיחי" – אלו הילדים – "תינוקות של בית רבן".

את הילדים צריך לחנך היום לרצות אלוקות במוחש, עד שכל מי שרק יעיף עליהם מבט מיד יראה משיח, כי באמת זו כל מהותו של הילד – שהוא והקדוש ברוך הוא זה דבר אחד ממש, וחוז' מזה אין שום דבר.

משמחת תורה אפשר וצריך לקחת איתנו אל המשך השנה את ההנהגה הגאולתית בהתאם למצב החדש – ימות המשיח – שבו כל העולם כולו מכיר שזולת הקדוש ברוך הוא אין שום דבר, אין עוד מלבדו.

את הילדים צריך לחנך היום לרצות אלוקות במוחש, עד שכל מי שרק יעיף עליהם מבט מיד יראה משיח

האמת היא, שכבר לפני אלפי שנים חווינו חוויה דומה. היה זה בסיומם של חמישים ימי המתנה ארוכים מאז היציאה ממצרים ועד לאותו אירוע מכונן בלב המדבר – מעמד קבלת התורה – שבו גם כל הנשמות שלנו זכו להשתתף. אז, בהר סיני, ירד הבורא בכבודו ובעצמו לראשונה בהיסטוריה אל תוך העולם הגשמי.

מן התיאור במדרשים ובמקורות על אותו יום עולה תמונה שבה העולם כולו עצר מלכת. אפילו ציפור בקצה העולם הפסיקה לצייץ מחמת גודל השעה, כי בעולם כולו האיר האור האלוקי בצורה מוחשית וכולם הכירו וראו מיהו הבורא ושאין עוד זולתו.

תמצית התיאור של מה שהיה באותו אירוע מסתכמת במשפט המפורסם, אותו אנחנו חוזרים כמה וכמה פעמים בחג שמחת תורה – "אתה הראת לדעת כי ה' הוא האלוקים – אין עוד מלבדו". זו הייתה טעימה של המצב הגאולתי העומד בפתח שבו תחום העניין של האנושות כולה יהיה רק הבורא.

אלא שאז זו הייתה טעימה בלבד. החידוש שיהיה בגאולה על פני שעת קבלת התורה הוא שאז הגילוי האלוקי יחזור בעולם בצורה מושלמת, בגאולה נוכל לקלוט את הגילוי הזה ללא שום ממוצע או שלב ביניים, אלא כמו שהוא, ממש.

מוזמנים להתחיל

ימים אלו של פתיחת השנה החדשה הם ימים כלליים המשפיעים ישירות על כל מה שיהיה איתנו במשך השנה הקרובה, ולכן באם כבר עכשיו נתחיל לחיות בהתאם לתקופת ימות המשיח, הרי שזה ישפיע על

HOME DESIGN

טפטים וחיפויים

טפטים וחיפויים לכל חלל בבית • עיצוב לקיר סלון
חדרי ילדים • חללי עבודה • חיפוי וחידוש מטבחים
חידוש דלתות - טפט עבה ואיכותי

המרכז הארצי במחירים זולים

חייגו עכשיו: 058.770.2929 • כולל שירותי התקנה

[בנימה אישית // נעמה טונפלד]

לעבוד פחות, להרוויח יותר

החלטה טובה שקיבלתי בהתוועדות יום הולדת, גרמה להרמת גבות אצל חברותיי, אך הוכיחה את עצמה מהר מאוד. כי כשרוצים משהו טוב ומחליטים על כך, הקב"ה עוזר שזה יקרה

להתחיל לייקר את הזמן

הן עדיין נראו משתוממות. לא הבנתי, קראתי בקול, זה נשמע לכן הגיוני שבעידן הגאולה נשים קורעות את עצמן בעבודה 8-10 שעות ולפעמים יותר, ואז חוזרות הביתה רעבות ועייפות למשמרת מלאה של ארוחות, שיעורים, מקלחות, השכבות, ואחרי זה עוד פותחות משמרת שלישית של כביסות, כלים וניקיון מהיר? למה זה נשמע בעיניכן הגיוני, אבל לחיות בנחת, בשפע גשמי, במנוחת הנפש והגוף ולעשות באמת מה שמוטל עלינו, זה נשמע כהזיה? לא לא לא. חייבים לשנות את הפרדיגמה, להפוך את המשוואה על פיה, ואני המתחיל. איכשהו זה לחלל לתודעתן. מצא חן בעיניהן הרעיון. אבל איך תעשי את זה? הן שאלו. קודם כל, אני אאמין בזה בכל לב. ואדבק בהגיון הפנימי ואצייר לי את התמונה הזאת כל כך ברור שזה יהיה מונח אצלי כאילו כבר קרה.

שנית, אני אנצל כל הזדמנות שתקרה על דרכי, ובעיקר, אפסיק להתייחס לעצמי כאל עבד רצוע, ויותר אייקר את הזמן והכשרונות שלי. ולסיום, את היתר נשאיר לקב"ה.

ומה אתם חושבים קרה?

באותה שנה, אחד לאחד, כמו שהצהרתי, בצעד אלוקי שהוא נס גלוי בתוך הטבע, נולד מכרו לתפקיד חדש. נלחמתי עליו והתמודדתי, זכיתי וקיבלתי אותו. ובדיקו החזון שלי התגשם: לעבוד פחות, ולהרוויח יותר. ועתה נותר רק להשלים את חלקי בעסקה: לעסוק בדברים טובים, חסד וצדקה, הפצת המעיינות והגברת הציפיה למשיית. אני על זה, מקווה מאוד שמוציאים ממני למעלה, לפחות כמו שהיו מרוצים ממני למטה.

נשמע לכן הגיוני שבעידן הגאולה נשים קורעות את עצמן בעבודה 8-10 שעות ולפעמים יותר, ואז חוזרות הביתה רעבות ועייפות למשמרת מלאה של ארוחות, שיעורים, מקלחות, השכבות, ואחרי זה עוד פותחות משמרת שלישית של כביסות, כלים וניקיון מהיר? למה זה נשמע בעיניכן הגיוני, אבל לחיות בנחת, בשפע גשמי, במנוחת הנפש והגוף ולעשות באמת מה שמוטל עלינו, זה נשמע כהזיה?

את זמני על עבודה של חומר ולבנים. עובדת עובדת עובדת, מזיעה מזיעה מזיעה, ולא רואה את הפרי המיוחל. המשכורת לא גדלה בקצב מעריכי ובהתאם למאמץ שלי, וזה נראה לי בזבוז משווע. יש משהו לא מאוזן במשוואה הזאת, אז עשיתי דיל עם ה': אתה בבקשה תצמצם לי את שעות העבודה המטורפות, ואני אדאג להקדיש את הזמן הזה לדברים חשובים באמת - חינוך הילדים, ניהול הבית, לימוד, התעסקות בחסד והפצת המעיינות, כזה. ובמקביל, הוספתי עוד סעיף, תגדיל לי את סעיף ההכנסות כדי שאוכל כמובן להפריש יותר לצדקה. הנה, ככה זה נראה לי מאוזן.

זו היתה התוועדות יומולדת של אחת החברות, הזדמנות להתוועד. ישבנו שם סביב שולחן ערוך בכל טוב, נרות ופרחים, ועשינו חגיגת יומולדת כהלכתה. עד כאן הכל טוב ורגיל ויפה. בהמשך השולחן הצטמצם. 'בואו תתקברו' קראתי לרחוקות, עכשיו יתחיל האקשן, שהרי כלל נקוט בדינו: יש את ההתוועדות ויש את ההתוועדות שאחרי ההתוועדות, שהיא היא הדבר האמיתי.

וכשישבנו בפורום מצומצם יותר אמרתי: 'נו, מה ההחלטות הטובות שאתן לוקחות על עצמכן?' שהלא אין התוועדות ללא החלטות טובות, ובמיוחד כאשר כלת היומולדת היא המובילה בסך. אז התחיל סבב החלטות טובות, זו רוצה להתחזק בצניעות וזו בהקפדה על ח"ת וראשי-תיבות: חומש, תהילים, תנ"א. שיעורים יומיים שתיקן האדמו"ר הרי"צ ללמוד בכל יום, זו להשקיע יותר בחינוך, ואחרת, להגדיל מעשרות. אני אגיד לכן מה ההחלטה הטובה שלי? שאלתי, והן ענו 'כן' בסקרנות, מחכות לשמוע איזה דבר צדיקות יצא מפי.

'ובכן', הודעתי בטון דרמטי: 'ההחלטה הטובה שלי היא לעבוד פחות ולהרוויח יותר'.

הלם השתרר סביב השולחן. חלק פרצו בצחוק, חלק נשפו בבוז וחלק הביעו על פניהן תדהמה שאומרת: איך זו בדיקו החלטה טובה שלך?

מה אתן בשוק, הכיתי על הברזל בעודו חם, זו לא נשמעת לכן כמו החלטה טובה דיה?

תראי, היו שהתפתלו, זה כמובן דבר חיובי, אבל איך זה קשור לעניינים של תורה ומצוות? קשור באבונה, עניתי. כבר תקופה ארוכה אני מרגישה שאני מכלה

אתר הגאולה

החדשות האמיתיות

אתר הגאולה
www.hageula.com

הגאולה

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מה שתה יונה הנביא?

עוד משהו לחשוב עליו בפעם הבאה שתתלבטו בין דיאט-קולה למים

לא להתמכר למתיקות מזויפת

גם כאן מוצעים קיצורי דרך ומקסמי שווא למכביר, וצריך לזהות מתיקות מזויפת שלא עושה את העבודה ואפילו לוקחת אותך אחורה. ברבים ממכתביו לאנשים ששאלו בתמימות לדעתו, מדגיש הרבי שליט"א מלך המשיח כי אין תחליפים מלאכותיים ו/או קיצורי דרך בעבודת השם האמיתית

העבודה האמיתית כרוכה בהתגברות על דמיונות, שווא ותחליפי כזב ממכרים שתג מחיר יקר בצידם, ואין לאן לברוח ממה שצריך לעשות. ממה שהשם רוצה ממך.

וגם אם לפעמים נראה שרק החיים שלנו הם ים סוער, וכל הספינות מסביב שטות על מי מנוחות, הרי אכן "בשלי כל הסער הזה". רק כדי להביא אותך אל המקום המדויק שתכנן לך השם. אליו. מה שצריך לעשות כדי להגיע באמת כתוב בקיצור שולחן ערוך ובספרי "דבר מלכות" של הרבי שליט"א מלך המשיח.

די להתברבר. חבל על הזמן. על הכוחות, על הכסף. הדרך אל קודש הקודשים פנויה ורחבה, וקוראת לך.

המשיח כי אין תחליפים מלאכותיים ו/או קיצורי דרך בעבודת השם האמיתית. השם הורה בתורתו בכירור ובפרוטרוט כיצד צריך לחיות. על מה לחשוב, לדבר, ומה ואיך לעשות. ממה להתרחק ולמי להתקרב. קמיעות, מידע מיסטי שמוסרים ה"פותחים בזהר" ופטנטים מסתוריים של "מתקשרים" למיניהם גם אם הם בעלי גלימה/זקן ארוך/שביס לבן. תהליכים אלה הרסניים לא משום שיש בהם משהו, אלא כי הם מרגילים את ה"משתמשים" להתעצל, לחפש קיצורי דרך, ולהתרחק מעבודת-השם האמיתית שאין לאן לברוח ממנה. וכך גם גישות קונסרבטיביות ורפורמיות שגילו את אמריקה, אבל את היהדות עוד לא.

כמו בהתמכרות לסוכר לבן מתוק ומתעצת, כך גם בשטח הנפשי.

השמנה היא מגפה עולמית. רשימה ארוכה של התחלואה-נלווית נספחת אליה.

39 אחוזים מהמבוגרים בעולם מוגדרים כבעלי משקל עודף וכ-13 אחוזים נוספים סובלים מהשמנה חולנית, אובסיטי של ממש.

ההתמכרות בהפחתת הסוכר במוזונות מעובדים היא ניסיון להסיר את הגורם להשמנה ולמגיפת הסכרת שגם היא אחת ממגפות המאה ה-21. אבל הצרכן הממוצע "חונך" לצורך מתוק וקשה לו לוותר עליו. והעולם מלא פיתויים. על הרקע הזה צמחה תעשיית מזון אדירה לייצור מאכלים ומשקאות "דיאט". אלה מכילים כימיקלים ("תחליפי-סוכר מלאכותיים") כסכרין, ציקלמט, אצסולפאם-K סוכרלוז, אספרטיים ועוד, שהם "מתוקים" מחד - ונטולי מחיר קלורי מאידך. שנים רבות חגגו כולם עד שבשנות השישים-שבעים השבית גל של מחקרים את השמחה.

מחקרים הצביעו על קשר אפשרי למגוון מרעין בישיב בריאותיים שעשויים להיגרם עקב צריכת ממתקים מלאכותיים. אבל:

כידוע, מחקרים מדעיים הם עניין יקר מאד. עוד ידוע בוודאי שתעשיית המשקאות הממותקים מגלגלת מיליארדים בשנה. ואם נוסף לרשימת הנתונים את העובדה שאף אחד לא אוהב להפסיד כסף, נבין מהיכן הופיע גל נגדי של מחקרים מרגיעים שמרדמים את הראגה הציבורית, והעסקים ממשיכים לפרוח.

אך לא לעולם חוסן. בנוסף לכך שעד היום אין עדויות מחקריות מספקות אפילו לכך ששימוש בממתקים אכן תורם לירידה במשקל, שמירה על משקל נמוך לאורך זמן או כל יתרון בריאותי אחר, הרי שבשנים האחרונות הצטברו עוד ועוד עדויות מחקריות על כך שדווקא חומרים אלה גורמים להתפתחות אוסף תסמינים שמעלים את הסיכון לסוכרת (התסמונת המטבולית) כעמידות לאינסולין ופגיעה בפרופיל השומנים בדם, ועד שבסופו של דבר עשויים דווקא ממתקים מלאכותיים לגרום להשמנה, ולעורר מערכת של תהליכים דלקתיים כרוניים במעיים.

בימים אלה ממש נפל דבר. מחקר חדש שהתפרסם באוגוסט 2022 התחיל לעלות סוף סוף על מנגנון הפעולה של חלק מהממתקים, וטוען שסכרין גורם לפגיעה בחיידקי המעיים הידידותיים. חיידקים אלה חשובים למגוון איונים ותהליכים חיסוניים חיוניים, ופגיעה בהם גוררת פגיעה בחילוף-החומרים בגוף כולו.

לאור כל זאת, נכון להיום בבואכם לבחור מוצר, בחנו היטב את רשימת המרכיבים שלו, וחישבו היטב לפני שאתם מחליטים אם להושיט יד למשקה דיאט מתקתק, או לבקבוק המים. בחירה דומה עומדת בפנינו גם בפן הרוחני של החיים.

הדרך לבריאות נפשית אופטימלית זרועה גם היא התמודדויות לא פשוטות.

גם כאן מוצעים קיצורי דרך ומקסמי שווא למכביר, וצריך לזהות מתיקות מזויפת שלא עושה את העבודה ואפילו לוקחת אותך אחורה. ברבים ממכתביו לאנשים ששאלו בתמימות לדעתו, מדגיש הרבי שליט"א מלך

מוכנים?

ההקהל הזה עושים הכנה מתאימה!

Elad חיוני

קהל גדול אוצרות מלך אוצר בלום הכולל בתוכו את כל שיחותיו ואגרותיו של הרבי מלך המשיח שליט"א על שנת הקהל ומשמעותה בימינו. נערך ע"י הרב שמעון ויצהנדלר

להשיג בחנויות הספרים המובחרות
www.mamesh.org | 077-5123-770

מ.מ.
מרכז הפצה באה"ק

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

המהפך הנשי

הזוגיות שלך זקוקה ליחס מיוחד! • והפעם, מדוע הכלה מקיפה את החתן בהליך הנישואין היהודי, וכיצד האישה היהודיה היא עיקר הבית והמובילה של כל התמורות ההיסטוריות בעמנו? • **טהרה ממבט קבלי (חלק שני)**

מקור של טהרה

"בדבר התעמולה בעניין טהרת המשפחה במושבו, יתבונן בזה: אילו יצויה, אשר השם אינה לידו להציל מושב יהודים מכליון, רחמנא לצלן, הנה בטח היה מוסר נפשו על זה, והיה מהלל ומשבח את השם יתברך, על גודל החסד לזכותו בזכות גדול כזה. כן, ויותר מכן, היא תעמולה זו, שהיא הצלת נפשות ממש"
(הרבי שליט"א מליובאוויטש מלך המשיח)

האדם (ולכן גם הראש טעון טבילה, כי לא מספיק שכל האיברים והכוחות בטלים לראש, בו מצויים 'מי הדעת' שבאדם, אלא האדם צריך 'לטבול' ולבטל אף את שכלו הגבולי בפני 'מי הדעת' האלוקיים שלמעלה מהם). וזו משמעותם הנפלאה של דברי המשנה בכותרת של פיסקה זו: למרות שעם ישראל נמצאים בעולם של טומאה, הם יוכלו להתעלות למעמד ומצב של טהרה שלמעלה מהעולם: כי טהרה לא נעשית בכוחותיהם הגבוליים, אלא בכוח האלוקים – שהוא בלתי גבולי – "הקב"ה מטהר את ישראל", וזוהי "חובתו", כביכול, כי הוא שלחנו לכאן...

ובכן, בטור זה טעמנו טיפין-טיפין מן העומק הטמון בטבילה במקוה טהרה, והרוצה להעמיק ו'לצלול' ב-'מי הדעת' העליונה, תמצא זאת, באריכות, בתורת חסידות חב"ד (הכמה-בינה-דעת).

רוצה להעמיק עוד? פני לשליחת חב"ד באזור מגוריך להדרכה אישית/קבוצתית ו/או שלחי מייל לכתובת הבאה וקבלי חינוך את חוברת הטהרה הדיגיטלית: shlach770@gmail.com

כאנה נשכיל ברגעים האחרונים האלו של הגלות, להיות "אישה כשרה העושה רצון בעלה", על ידי ש-'נעשה וננתב' את רצונו לקיום בסיס היהדות – טהרת המשפחה. וכנשים, אנחנו יודעות היטב כיצד 'לסובב' גבר...

"מה מקוה מטהר את הטמאים אף הקדוש-ברוך-הוא מטהר את ישראל"
על פי הזוהר, מקוה הינו היסוד המקבץ אליו וממנו נמשכים כל "מימי" השפע לעולמות.

הלכות הטבילה למעשה מחייבות שהגוף כולו יכוסה במים, כי אחרת הטבילה אינה מטהרת (ולא רק את החלק שהיה מחוץ למקוה)! הגדרה זו מקבילה לפן הרוחני של טבילה כפי שכותב הרמב"ם: "המכוון לבו לטהר נפשו מטומאות הנפש... והביא נפשו במי הדעת, טהור". כל חלקי נפש האדם (מראשו ועד רגליו) צריכים להיות מכוסים ובטלים (טבילה אותיות הביטוי) (ל'מי הדעת' האלוקיים. המשמעות היא שכל חלקי הגוף והנפש מתבטלים ממציותם האישיות ומתנהגים בהתאם ל"מי הדעת" הבלתי גבוליים שלמעלה משכל

"נקבה תסובב גבר"

של הנביא ירמיהו (לא, כא) מבשרת על שינוי בארץ בזמן הגאולה, שבמקום שעם ישראל יתחמק מחובותיו כלפי אלוקים, הוא יחפש אחריו. עם ישראל נמשל לאישה המחפשת את אהובה, אלוקים. אבל המילה "תסובב" – כמו "ואסובבה בעיר בשוקים וברחובות, אבקשה את שאהבה נפשי" (שיר השירים ג, ב) – פירושה המילולי: תקיף; שהאשה תקיף את הגבר. הפסוק אם כן מבטא שבימות המשיח, האישה, שמסמלת על פי הקבלה את ספירת המלכות, הדרגה הנמוכה של השפע האלוקי המלא את העולם, תתחבר לדרגת אלוקות הסובבת את העולם ומדי גבוהה מכרי להתלבש בו. או אז, האישה תקיף את הגבר ותתרומם למעלה ממנו, כיון שהוא מסמל רק את הדרגות הגבוהות של השפע האלוקי המתלבש בעולם, אך אינו גבוה ממנו אולם, האישה תתחבר לדרגה המקיפה את העולם ונעלית מכרי להתלבש בו.

(עניין זה קשור גם ל'מקיפי' הנישואין – לחופה החופפת ומקיפה ממעל, לטבעת העגולה שמעניק החתן, ולשבטת הסיבובים של הכלה סביב החתן כביטוי להענקת כוחותיה המקיפים הנעלים לבניין הבית (הטרי).

הרבי מליובאוויטש מלך המשיח שליט"א ניבא שדורנו הוא דור הגאולה ושעידן המשיח קרוב מאוד. מסתבר שלנו כנשים, האמונות על הטהרה, ההכנות לכניסה לבית-המקדש השלישי תזרומנה בקלות ובמיומנות יתר – מתוך הניסיון האישי שצברנו בשמירת הטהרה...

בכלל, ביהדות, הבית שאיש ואישה בונים משול לבית מקדש פריטי. חדר השינה של בני הזוג הוא כמו "קודש הקדשים" ולכן מה שקורה בתוכו צריך להיות כשיא הקדושה והטהרה.

האישה נקראת 'עקרת הבית' – הרי היא העיקר של הבית. לכבודה הבעל שר, כליל שבת, לפני סעודת שבת, "אשת חיל" (הפרק האחרון של ספר משלי). האישה היהודיה היא העוצמה המובילה את התמורות ההיסטוריות: בזכות נשים צדקניות נגאלנו מן העבדות המצרית, לפני מתן תורה ציווה אלוקים למשה לדבר קודם עם הנשים (ברכות), ורק אחר כך עם הגברים (בתוקף!) הנשים הקדימו את הגברים בכמות ובאיכות תרומתן למשכן האלוקי, הנשים לא השתתפו בחטא העגל ובעוון המרגלים, נס פורים ונס חנוכה הובל על ידן, ו...חז"ל הבטיחו שבזכותן – בזכותינו! – עתידים להיגאל!

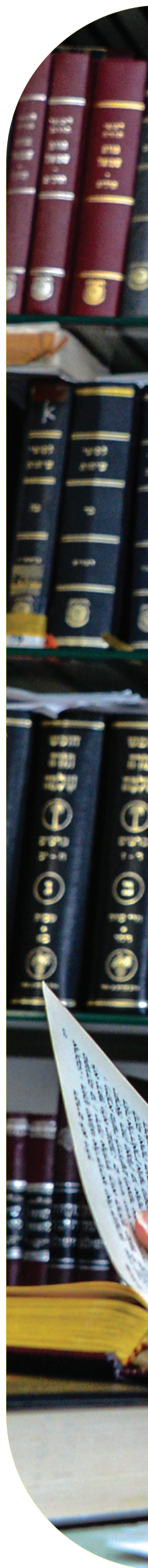
כיום, האישה היא המשפיעה = הנותן, והאישה, המקבלת – כמו השמש והירח – גם פיזית ואף רוחנית. בתקופת הגאולה תתגלה מעלת-העל הנשית, שהיא מעל הכל: "אשת חיל עטרת בעלה" (משלי יב, ד) – דרגתה היא מעל לדרגות הכי גבוהות שלו. האישה היא בעצם הכתר המקיף שמעל לראשו. התגלות נפלאה זו תשתקף גם בשיבתה של המקבילה – הלבנה (הירח), לגודלה המקורי (בבריאת העולם), כשוות ערך לשמש וכמקור אור עצמאי, כמו בראשית הבריאה, קודם הירידה, השבירה והחטא.

האם מצוות הקהל, שהיתה רלוונטית לפני אלפי שנים, יש כיום משמעות אקטואלית?

**כן, ואפילו יותר
מבעבר. השנה הזו
יכולה להיות 'שנת
המהפך', וכל אחד יכול
להפוך למנהיג, היוצר
סביבה איכותית סביב
מנהיגות המלך"**

ראיון מיוחד עם ראש ישיבת חב"ד בראשון לציון, הרב שמעון ויצהנדלר, עורך הספר 'קהל גדול' העוסק בענין ההקהל, מתוך תורתו של הרבי שליט"א מלך המשיח: **כיצד הייתה נראית מצווה זו** (אין כמעט תיאורים שלה, אך מדובר במעמד עוצמתי של מיליונים בהר הבית); **למה דווקא המלך הוא שנדרש לעשות זאת** (המלך הוא הינו המאחד את העם סביב שמירת התורה והחיבור לבורא); **האם גם כיום ניתן לחוש את העוצמה שבמצווה זו** (אפשר אפילו להרגיש אותה בצורה עוצמתית יותר מאשר בעבר); **ומה הן ההוראות המעשיות שנדרש לבצע כל אחד בשנה מיוחדת זו** (כל פעולה הינה חוליה בשרשרת המקשרת את העם אל הרבי שליט"א מלך המשיח)

שנת הקהל

שנת תשפ"ג היא שנה הנקראת 'שנת הקהל', בהיותה השנה הבאה לאחר שנת השמיטה. בשנים האחרונות, הפך מושג זה למוכר בצייכור הרחב, בעקבות הוראותיו של הרבי שליט"א מלך המשיח, שהרים על נס את הצורך בקיום ענין ההקהל גם כיום, אפילו יותר מבעבר.

למרות כל החומר המתפרסם בתחום, דומה כי עדיין חסרה הסברה בסיסית בנושא זה. לשם כך פנינו למעונו של ראש ישיבת תומכי תמימים חב"ד-ליובאוויטש בראשון לציון, הרב שמעון ויצהנדר, שעמד בראש צוות העריכה של הספר 'קהל גדול', בהוצאת 'מרכז ההפצה בארץ הקודש - ממש', העוסק בכל היבטי הוראות אלו, ומכיל את כל הוראותיו ורעיונותיו של הרבי שליט"א מלך המשיח בנושא זה. חלקו הראשון של הראיון עוסק בהבנת המצווה בצורה הבסיסית ביותר.

חלק מהקוראים מתוודעים כאן לראשונה למושג הזה - 'הקהל'. לפני שנדבר על 'שנת הקהל' וענייניה, אנהנו רוצים קודם-כל להבין בצורה פשוטה - מהי מצוות הקהל מהתורה?

כדרכו של יהודי, אני מוכרח קודם כל לחלוק על ההתנסחות של 'להבין בצורה פשוטה את מצוות הקהל', כי מי שמנסה 'להבין בפשטות' 'מצווה פשוטה', יש לו טעות בסיסית. המצווה הזו היא ממש-ממש לא פשוטה, ודווקא מכאן עוצמתה וברירותה...

אז ברשותך, נתחיל שוב: קוראים רבים מבקשים להבין בצורה מעמיקה את העוצמתיות המבוררת של 'מצוות הקהל'...

אכן, זה ניסוח טוב ביותר, בהיותו מכניס אותנו היישר לתשובה.

אז הבה נשוחח קצת על המצוות. מצוות השם שאנו מכירים כיום, מופנות ברובן אל היחיד (שבת, כשרות, תפילין וכן הלאה), אולם קיימות כמה מצוות הפונות ל'כלל ישראל', 'מצוות הציבור' בעגה התורנית. את מצוות אלו לא מקיים לבד בבית, אלא אתה צריך את עם ישראל. בדרך כלל למצוות הללו יש משמעות השייכת למהות הקיום היהודי.

ומצוות הקהל היא אחת מאותן מצוות? אכן, אבל הרבה מעבר. היא המרכזית והיוצרת שלהן. היא כל-כולה עוסקת ב'כלל ישראל', ונועדה ליצור בכל פעם מחדש את ה'כלל ישראל'. משה רבינו מצווה את המצווה הזו כחלק מהציוויים המכנינים את יהושע ועם ישראל לכניסה לארץ. מדובר על תקופה חדשה, במקום חדש, ובעיקר - עם אישים אחרים, אלו שלא היו בגופם במעמד 'הר סיני', ויהיו להם אתגרים משמעותיים ודפוס התנהלות שונה לגמרי מתקופת המדבר.

תשומת הלב של הבאים לארץ יהיה גם בחיפוש אחר צרכים קיומיים, דבר שבארבעים שנות המדבר נחסך מהם. הם כבר לא יהיו תחת 'ענני הכבוד', אלא יצטרך להגן בגופם ולהילחם באויביהם.

בסיטואציה החדשה הזו, כל העבר החוויתי של יציאת מצרים ומעמד 'מתן תורה', שם עם ישראל 'נהיה לעם' - עלול להישכח. לכן מצווה משה רבינו לכנס את 'האנשים והנשים והטף' - כל עם ישראל, במוצאי שנת השמיטה, בחג הסוכות. כולם יתכנסו לבית המקדש, והמלך שבכל דור יקרא בספר התורה פרשות המעורות את לב העם לקיום המצוות.

זה הרעיון המרכזי של המצווה כפי שנכתבה בתורה, ואלו בקווים כלליים דרכי ביצועה. יש לה עוד הלכות פרטניות, כמו

לכל מצווה, וניתן למוצאן בפירוט בספרו ההלכתי של הרמב"ם (ספר קורבנות, הלכות חגיגה).

בוא ננסה לתת לקורא הממוצע תיאור של המעמד - מתי ואיך הוא היה קורה, מתי לאורך הדורות הוא התקיים בכלל, וכמה זמן שמרו על המצווה הזו?

תתפלא לשמוע, כי בעוד ולמצוות אחרות יש לנו תיעוד די פרטני על צורת קיומן במשך אלפי שנה, ולדוגמא - תיאורי עשיית קרבן פסח בפרטנות, ועוד, הרי שעל ביצוע מצוות הקהל, אין לנו כמעט תיעוד ברור. שלושה תיאורים חלקיים בנביא, במשנה ובירושלמי, עוסקים בפרט כזה או אחר, אך לא מעבר. אדגיש: לא שלא קיימו את המצווה הזו, אלא שהתאור והתיעוד על כך מועטים מאד, יחסית.

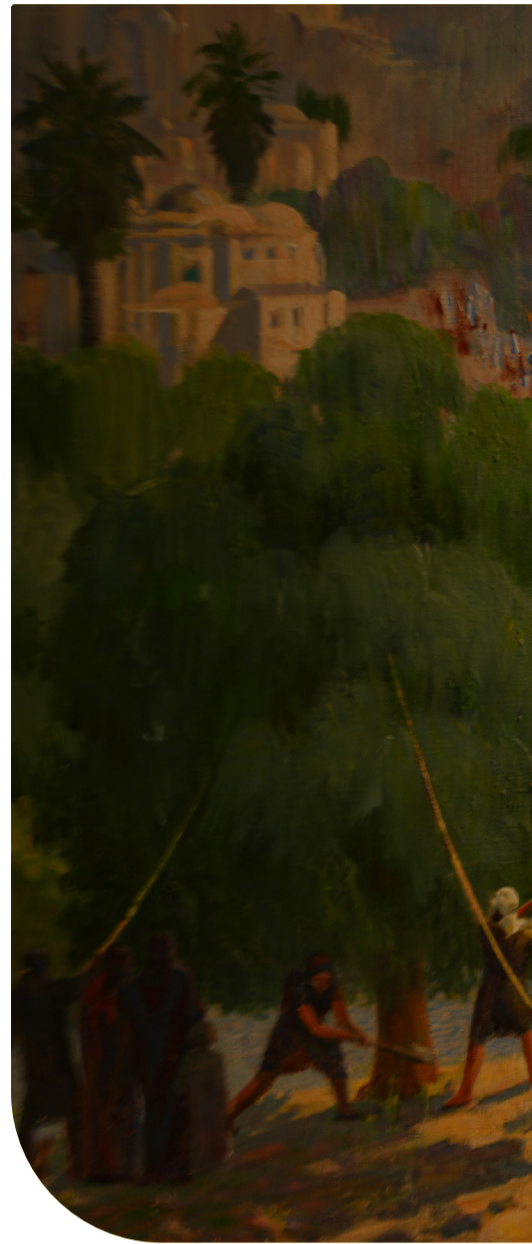
שוב, כאן מגיעה אותה תורה שלמה ומסודרת של הנחיות העוסקות ב'הקהלה': כל יהודי, מכוח ה'הקהל', צריך לעשות התלוי בו הן להיקהל והן להקהיל. זו תקופה שבה התוצר של 'עם' המתקהל סביב תורה, מצוות ובעיקר יראת שמים, צריך ללוות אותנו כל השנה, 'שנת הקהל', בצורה מעשית. כל מי שהוא 'מלך' בסביבתו - אדם שאחראי על פועלים במקום עבודה, אפילו קבלן עבודה בשוק הסיטונאי, מורה בכיתה, מנהל בבית הספר ורב בקהילתו - צריכים לעמוד במקום ה'מלך' ולייצר את התוצאה של יראת השם, על ידי הקהלה סביב חיזוק התורה

כיצד יתכן שמעמד כזה עוצמתי, שכלל הגעת מיליוני אנשים לעיר הבירה לטקס רב רושם, כמעט ולא הותיר את חותמו בדפי ההיסטוריה?

אכן, המפרשים עצמם תמהים על כך. אבל בתורה לכל דבר יש משמעות, וגם חוסר התיעוד הזה מלמד הרבה יותר משהו על היקפה ומשמעותה של המצווה: אכן כן, מצוות הקהל לא הצליחה להתבצע בצורה מושלמת: הביצוע המושלם שלה יפעל את סגירת המעגל של עם שלם, המאוחד סביב מלך וסביב התורה במקום המקדש. המרכיבים הללו, כאשר הם מתבצעים במלואם, הם פשוט גאולה מושלמת. והרבר הזה עדיין לא קרה...

זו פרשנות מפתיעה...

אם נעדין באחד מהתיאורים הבודדים

על מימוש המצווה, נבין עד כמה הרברים שאמרת 'חיוורים'. במסכת עבודה זרה, בתלמוד הירושלמי, ישנו תיאור מוזעזע. היום הראשון של ירבעם במלוכה היה מוצאי יום טוב הראשון של סוכות, ובזמן קריאת התורה של 'הקהל' הוא ביקש לגרום שרוב העם המלך לא יצליח לקרוא בתורה, ולכן העמיד עבודה זרה בעיצומו של המעמד!

המשמעות?
ירבעם הבין כי המלך נועד להמשיך את מלכות ה' בעולם, ואם רוב העם יקרא בתורה ב'הקהל', הרי דמותו שלו, המייצגת את כל ההיפך – מתפוגגת...

מדהים. אולי ננסה בכל זאת, גם ללא תיאור פרטני מהמקורות, לתאר לקורא הממוצע כיצד קיימו את המצווה בפועל?
כאשר אנו קוראים במקורות על הקרבת קרבן פסח, אנו מוצאים תיאורים מפורטים, מהם ניתן להסיק כי בחלק מהשנים נכחו בהר הבית כחצי מיליון איש בו זמנית. אך ישנו הבדל גדול בין קרבן פסח ל'הקהל': בשביל הקרבת קרבן פסח, מספיק שיהיה נוכח בהר אדם אחד מתוך עשרות המנויים על הקרבן. אך למעמד ה'הקהל' נקראים כל העם, 'אנשים, נשים וטף', להתייצב בהר הבית, כאשר תחת קטגוריית 'טף' נמנים תינוקות בני חודש ומעלה.

חישוב מתמטי פשוט יביא אותנו למסקנה כי למעמד 'הקהל', היו מגיעים כמה מיליוני בני אדם! נעצום עיניים, וננסה להתחבר ולהבין. המצווה הזו, בעצם ביצועה, מייצגת את

היוולדו של עם מלוכד סביב מלך הקורא את תורת ה', במקום הכי קדוש. ושוב הפנמנו את העוצמה.

אז איך בעצם הצליחו לשמוע, היו כבר אז רמקולים?... איך בכלל ראו?

אכן, הרמב"ם עצמו נדרש לכך. תשובתו נכתבה בביטויים עזים שלא מצאנו דוגמתם בכל ספריו: "ומי שאינו יכול לשמוע – מכוין לבו לקריאה זו. שלא קבעה הכתוב אלא לחזק דת האמת. ויראה עצמו כאילו עתה נצטוו בה, ומפי הגבורה שומעה, שהמלך שליח הוא להשמיע דברי הא-ל". אם יורשה, נאמר כי הרמב"ם הופך את הלימון ללימונה. הבעיות הלוגיסטיות של מרחק ושמיעה, חושפות כי הצד הרוחני של המצווה חזק הרבה יותר מהצדדים הטכניים. למעשה, אחת הסיבות להגבהת מיקומו של המלך על גבי בימה של עץ, היא על מנת לגרום שהעם יצליח לראות את המלך מכל הזוויות האפשריות, ואף לאפשר שמיעה מיטבית בתנאים הקיימים.

כמה זמן לקח הטקס הזה, ומה היו שלביו?

אם ננסה לדמות זאת לאירועים שאנו מכירים – מדובר למעשה במעמד 'קריאת התורה' המוכר לכולנו מבית הכנסת. המלך קורא שלוש פרשיות מספר 'דברים' מתוך ספר תורה. קודם הקריאה הוא מברך את ברכות התורה, ממש כמו שאנו מברכים. לאחר הקריאה, מברך המלך שבע ברכות, המורכבות מקטעים מתפילת שמונה עשרה, מעין ברכות הפטרה המוכרות לנו כיום מהקריאה בשבת בבית הכנסת.

מה שמבטא את המשמעות של הטקס הוא ספר התורה המיוחד בו המלך היה קורא. אמנם, מצינו מספר דעות בין המפרשים, אבל לפי דעה מקובלת מדובר בספר תורה ייחודי, הנמצא בקודש הקודשים בתוך ארון הברית! זהו הספר האחרון שכתב משה רבינו לפני הסתלקותו. הדבר מחדד שוב את עומק המעמד. הדורות הבאים, שלא השתתפו בגופם במעמד 'מתן תורה' ולא ראו את המקבל הראשון – משה רבינו, שומעים את דברי התורה מספר התורה שלו.

היו נכנסים לקודש הקודשים כדי להוציא את הספר? הרי חל איסור להיכנס למקום סתם כך...

למעשה, גם בפרט הטכני הזה ישנה משמעות כבירה: המלך היה מקבל את ספר התורה מידיו של הכהן הגדול. מידי יום הכיפורים היה נכנס לשם הכהן הגדול לצורך הקטרת הקטורת, וביום הכיפורים של מוצאי שנת השמיטה היה מוציא את הספר מקודש הקודשים על מנת להשאירו בעזרה, ובו היה קורא המלך במעמד ה'הקהל'.

בעצם, נוסף כאן גם הכוח הרוחני של הכהן הגדול. התיאור היחיד שאני מצליח להעלות בדמיוני שיכול לתאר את עוצמת הרגע, הוא מחזה בו נראה הרבי מלך המשיח שליט"א מקבל את ספר התורה הקטן בבית משיח מידיו של הכהן הגדול. זהו רגע מצמרר ומעורר בפני עצמו.

לכהנים בכלל יש קשר למצווה. לרמב"ם יש תיאור מיוחד על חלקם של הכהנים, שהיו מסתובבים בירושלים בערב שלפני, תוקעים בחצוצרות ומזמינים את המון העם להגיע ל'הקהל'.

כלומר, יש כאן ממש צורת התארגנות פרקטית לקראת היום הזה.
ממש כך. התקיעה בחצוצרה אינה רק

איזו 'צפירה', היא גם קול פנימי המעורר את עצם הנפש. לדוגמא, גם לפני יציאה למלחמה היו תוקעים בחצוצרות, בשביל לעורר את האומץ, את מידת הנצח, ממקום עמוק בנפש.

משהו כמו תקיעת השופר?
אכן, בבית המקדש השופר והחצוצרה היו כלים נרדפים. את מה שהשופר מוכיר לנו, הייתה פועלת בבית המקדש – החצוצרה, אבל בעוצמה הרבה יותר חזקה. הכהנים בתקיעתם היו מעוררים את העם לבוא ולהתאחד, להתעלות ולהתרומם למעמד 'מתן תורה'.

אם אפשר לנסות להחיות את זה בדמיון עכשווי, זה ממש ה'תמימים', בחורי ישיבות חב"ד, שמסתובבים ומעוררים את העם להגיע למלך.

התעוררנו. אין ספק שמדובר במצווה ממש לא 'פשוטה'. אבל איך בדיוק היא קשורה אלינו כיום? אנו בלי קרבנות, בלי סנהדרין. לו יהיה מי שינסה לעשות זאת במקום המקדש כיום... כל העולם יעמוד על רגליו. אז חוץ מללמוד על המצווה, להתעורר בנוסטלגיה ולצפות לבאות, יש לנו עוד מה לעשות?

לפני התשובה על "מה אנו יכולים לעשות", נשוב להתבונן במה שלמדנו עד עכשיו. המצווה הזו היא בעצם ממש 'מכונת הנשמה' רוחנית, שיוצרת התעוררות ומחזירה אותנו מחדש לחווייתיות העוצמתית של מעמד 'מתן תורה'.

מהי בעצם הגלות? היא מצב נפשי, היסטורי וגיאוגרפי, שבו יהודים מקיימים את מצוות השם, אפילו מוסרים נפשם עליהן, אבל לא תמיד, ואפילו בדרך כלל – ללא חוויה. ללא הכרה פנימית ש'כי הם חיינו ואורך ימינו'. זהו התוצר הכי מובהק של הגלות. ולפתע אנו שומעים על מצווה שהיא למעשה 'התרופה', בה"א הידיעה, לעורר בתוכנו את כל אותו עולם עשיר ונשמתו שכבוי אצלנו.

אם ניגש לאדם בשוק ונשאל: "כמה היית משלם כדי להיות בקריעת ים סוף או בשביל לחזור ל'מתן תורה'? מה אתה מוכן להקריב בשביל לראות ולשמוע את הקול מדבר אליך אישית, 'פנים בפנים דיבר ה' עמכם'?" כל נער תיכון יאמר לך שהוא מוכן לעלות לשמים בשביל זה...

אז הנה, זו בדיוק מצוות הקהל. אז ברור שאסור לנו לוותר על המצווה הזו. הרי זה ה'מצפן' שנתן משה רבינו ליהושע – אתה

כל השנה הזו אנו צריכים להיות ממוקדים בעשיות שמטרתן - התעוררות העם סביב התורה והמצוות

**זרועות התמנון
התקשורתיים שלה
משחררים חיצו רעל
איומים ונוראים
על מנת להשמיד
ולאבד את מוסד
הנישואין בכלל,
ואת התא המשפחתי
בפרט. אוהבם של
ישראל, נשיא הדור,
כבר הקדים תרופה
מתוקה למכה**

מלחמות ישראל והקהל

במהלך הראיון חושף הרב ויצהנדרלר פן נוסף לעניין: "יש להקהל הזה משהו בלתי יאמן בהקשר של ישראל. אני רואה בזה משהו מאוד קשור לעם ישראל בארץ ישראל."

שים לב, תשעה באב בזמן החורבן, הן בבית הראשון והן בבית השני, היה בשנת הקהל. כמו שכתוב בגמרא, במוצאי שביעית נחרבו בית ראשון ובית שני, ומוצאי שביעית זה שנת הקהל. שים לב, מלחמות ישראל, שהרבי שליט"א מלך המשיח היה הרמטכ"ל שלהן, היו בשנות הקהל. תשכ"ז – מלחמת ששת הימים, תשל"ד – מלחמת יום כיפור, תשמ"א – מלחמת שלום הגליל.

מלחמות אלו קשורות למלך בעוד מוטיב של בניית העם ושל ביטחון עם ישראל. וזה קשור גם להקהל. ובהשגחה אלוקית, הרבי שליט"א מלך המשיח הוא המנווט של כל זה. עיון בספר 'קהל גדול' חושף נושא זה לאור דבריו בשיחות הקודש."

הוא זועק את השפלתה של המצווה היקרה הזו. ממש מתקיים בה 'תורה מונחת בקרן זוית'...

וכפי שאמרתי, זו בריוק הגלות. היא יודעת כמה 'לפגוע', היא מקיימת את המושג 'תן לי הנפש ואת הרכוש קח לך'... היא פוגעת ומשכיחה דווקא את אותן המצוות הכי קריטיות לנו.

לנו, כחסידי חב"ד, אי אפשר שלא לעצור רגע ולחשוב מה הגלות עשתה לאמונה בביאת המשיח. הרבי הריי"צ כתב ופרסם בשעתו ארבעה מכתבי 'קול קורא', שנועדו לעורר את האמונה ולבשר על הגאולה העומדת בפתח. המכתב הראשון יצר פולמוס ציבורי אדיר, ובמכתבו השני הוא התייחס לתלונות שהגיעו דווקא מקרב היהדות הנאמנה, לפיהם העיסוק המוגבר במשיח מזכיר את ה... נצרות! לא פחות ולא יותר! הרבי הריי"צ מתבטא שם בביטויים כאובים. תוכן הדברים: הגלות רצתה ליטול מאיתנו דווקא נקודות יסוד, והנוצרים, המייצגים את הגלות ושעבוד המלכויות, הצליחו לשים את ידם דווקא על התרופה של הגלות - האמונה במשיח, וכאשר יהודי מנסה לדבר על משיח, אתם כאילו מצדיקים דווקא אותם?...

'הקהל', 'משיח', אלו הן מצוות השייכות לאותה קטגוריית ציוויים היוצרים את עם ישראל, ובריוק שם ה'צלף' הגלותי מנסה לפגוע.

אז בוא נגיע למהפך הגדול שחל בדורנו, שהמצווה הזו הפכה להיות בחזרה נושא קיום, ועם השלכות מעשיות. מה בעצם קרה?

אתה שואל אותי מה קרה?... תביט בשמו של העיתון ותאמר אתה, בשם אלפי הקוראים - מה קרה...

מידי חודש יוצא לאור עיתון שמזכיר שהגאולה בא... אבל איך זה קשור בדיוק?

"חזרה מלכות לישראל". החוליה החסרה היא - המלכות, זו שיוצרת את ה'עם' חזרה. אמנם, חזרתה של המלכות החלה כבר בתחילת תקומת החסידות. בעל התניא, ביושבו במאסר, נחמד שהוא רוצה למלוך על ישראל, כאשר חוקרי בית הסוהר הוכיחו זאת מגיבוי מלוכה הנהוגים בקרב חסידים לרבים.

אבל בדור שלנו זה חזר בגדול. האיש שנועד מראשית הבריאה לסגור את המעגל ולהחזיר מלכות בית דוד ליושנה, החל להנהיג את הדור בשנת תשי"א. האיש שבעצם נוכחותו החל להחזיר את הפרופורציות - לעשות מהעיקר עיקר, ואת הטפל להשאיר בטיפלותו, החל מיד עם עלותו על כס הנשיאות לטפל במצוות המלך, מצוות הקהל.

נשים לב כי מצוות 'הקהל' היא מצווה על המלך (לרוב הרעות), ולכן כאשר חוזרת המלכות, חוזרות עימה מיד המצוות הקשורות אליה, ובעיקר המצווה שכמו שהסברנו - כל מהותה היא 'צירת עם' סביב מלך.

כיצד היא קשורה דווקא למלכות? מדוע עם ישראל זקוק למלך? בספר 'החינוך', המסביר את טעמי המצוות, כתובות שתי מטרות מרכזיות למציאותו של מלך ישראל: המלכות נועדה 'לאחד אומתנו' ולחזק דת האמת. שתי מטרות

בוא נדלג כמה שנים אחורה. במשך כל מאות השנים האחרונות, עם ישראל לא היה מודע מספיק לקיומה של המצווה. לא מצינו שעם ישראל יעסוק במצווה, ידון בה, יכיר אותה, ילבן אותה ויחיה אותה. לכאורה, המצווה הזו כאילו נשכחה כבר מעם ישראל. אפשר להגדיר את זה כך? חד משמעית. לפני כמה שנה, יהודי שאז היה אנונימי (כעבור זמן נודע כי מדובר בבעל האר"ת, הרב תאומים) הוציא לאור על כך חוברת, וקרא לה "זכר למקדש". לקרוא ולבכות. הוא זועק שם את ברירותה ויתמותה של מצווה כה משמעותית. הוא מנסה גם לעסוק מהווית ההלכתית, אולי אפשר להחיותה באיזו דרך, אך בתחילת דבריו

ולא ישקוט (הרבה סיפורים מלווים את עם ישראל על כך. ניתן לראות זאת גם אצל יהודים המגיעים ל'יד ושם' ורואים שם חלקי ספרי תורה מחוללים, מעידים על זעזוע עצום ורגע של התחברות עם התורה).

מדוע? הרבי שליט"א מלך המשיח מסביר - הספר הזה הוא עדות חיה ומוחשית ל-3,300 שנה של אמת אלוקית. אפילו ילד שלא יודע מאומה על יהדות ועל עם ישראל מנשק את הספר הזה, כשבכך הוא בעצם מנשק כאן דורי דורות של שלשלת עם ישראל. הנגיעה הזו בספר התורה, המבע העורג של הרחוקים ביותר על הספר - מחבר אותם ברגע אחד למעמד מתן תורה, לה', למשה רבינו ולעם ישראל. וזה בריוק מה שעושה מצוות הקהל!

עומד להתמודד עם מצבים חדשים, והמצווה הזו היא שתרום את עם ישראל בכל מצב.

זאת אומרת: ככל שהדורות חולפים, המצווה הזאת הרבה יותר מתבקשת, היא נתבעת מאלוהים. היא מחויבת המציאות. יש עוד דוגמא לסוג מצווה כזו?

אכן, הרבי מלך המשיח שליט"א מאיר באור יקרות כי מצוות 'הקהל' נאמרה בסמיכות למצוות כתיבת ספר תורה (ואכן, המצוות הללו נמנות זו אחר זו במנין המצוות. הקהל היא מצווה תרי"ב (612), וכתובת ספר תורה היא המצווה החותמת - המצווה התרי"ג (613)). אם תוציא ספר תורה אמיתי לרחובה של עיר, לא משנה איפה, כל יהודי ידלק, כולל הרחוקים שברחוקים. אילו יהודי, ולו המתבולל הגדול ביותר, יראה ספר תורה מחולל, הוא לא ינוה

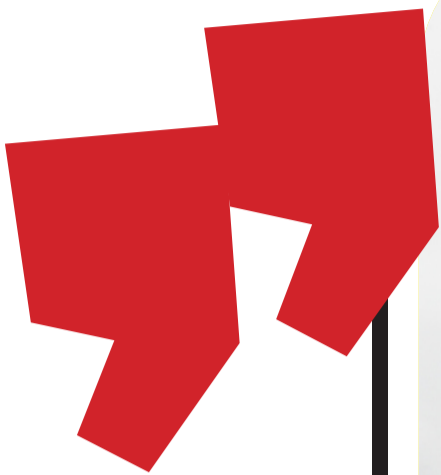

בשנת הקהל נוסעים לרבי מלך המשיח שליט"א

אחד הביטויים החזקים לביצוע הקהל בזמן הזה, הוא קודם כל וראשית כל - לנסוע אל המלך. ואכן, הרבי שליט"א עצמו, במשך שנות הקהל, עורר את החסידים באופן יוצא דופן להגיע לחצרות הקודש לחוג עמו את חודש החגים.

הנסיעה לרבי שליט"א כל השנים היא ביטוי לעלייה לרגל, זה היה נהוג כל השנים. אנו יודעים כי בית מדרשו הוא בדוגמת המקדש שבירושלים, והרבי הוא המלך. לכן ב'הקהל' חסידים עושים הכל כדי לנסוע.

זה יכול לעלות הון עתק, אבל אצל חסיד הנסיעה בשנת הקהל נוגעת לעצם נפשו. כל אותם אלפים שזוכים להגיע לבית מדרשו של הרבי מלך המשיח שליט"א בחודש החגים בשנת הקהל, חוזרים משם מוטענים בכוחות להקהיל את כלל ישראל. אם נרמה זאת למה שאנו משוחחים עליו בראיון, הנוסעים הם הכהנים הנמצאים בבית השם, ומשמם הם סובבים בכל המקומות ותוקעים, מריעים ותוקעים: יהודים! התעוררו, התאחדו והתקהלו ביחד עם המלך - הרבי מלך המשיח שליט"א.

**המקסימום שכיום
אנו יכולים לממש
ממצוות הקהל
היא את התוצאה
הסופית, אך בלי
פרטי המצווה.
המצווה כמות שהיא
חייבת להיות כמובן
רק עם כל פרטיה,
וכיום אנו מקיימים
רק את התוצאה**

**בעצם, נוסף כאן גם
הכוח הרוחני של
הכהן הגדול. התיאור
היחיד שאני מצליח
להעלות בדמיוני
שיכול לתאר את
עוצמת הרגע, הוא
מחזה בו נראה
הרבי מלך המשיח
שליט"א מקבל את
ספר התורה הקטן
בבית משיח מידי
של הכהן הגדול. זהו
רגע מצמרר ומעורר
בפני עצמו**

ולהבין מה דורשת מאיתנו כיום המצווה הזו. הרבי מלך המשיח שליט"א עסק בדיון הרוחני הזה במשך למעלה משני עשורים. אדגיש, שכאשר הוא עוסק בנושא תורני, לא מדובר רק על רב גדול בתורה שמתפלפל באיזו סוגיה הלכתית, אלא במלך, נביא וראש הדור, שממשיך לעולם שפע אלוקי-תורני. ברברי התורה העמוקים של הרבי שליט"א מלך המשיח, ובפרט במצוות 'הקהל', אתה חש ורואה כי "דבר ה' דיבר בו ומלתו על לשונו".

כי צד זה בא לידי ביטוי?
בשלבם ובסדר המדוקדק של גילוי הדברים, עד הבאתם לידי חיתום. כיום, במבט לאחור, אתה פשוט משתומם לראות כיצד מ'הקהל' ל'הקהל' הוא בונה באדריכלות גאונית את המהלך - מה אמורים כיום לעשות ב'הקהל', עד שהדברים מגיעים לחיתוםם בהקהל של שנת תשמ"ח. ממש איזה פאזל כמו ידוע מראש, שתענוג להביט כיצד הוא נוצר. אתה מתבונן, מתחבר ולפתע מרגיש כי האדם הזה הוא - בלשון חכמינו ז"ל - 'לית דין בר נש', 'איש אלוקים' כפשוטו ו'אכן יש אלוקים' בתורה הזו. זה לא שכל למדני בלבד. הרבי מלך המשיח שליט"א המשיך לעולם שפע אלוקי כיצד לקיים את המצווה הזו מבלי להמציא משהו אחר כ'זכר', ובו זמנית להביא לידי ביטוי אמיתי את המצווה עצמה. ממש 'נשיאת הפכים'!

נקודת הדברים: הרבי שליט"א מלך המשיח מחדש שמהותה של מצוות הקהל היא התוכן והתוצאה שלה, ולא הפרקטיקה העובדתית. כלומר: המצווה במהותה שייכת לתחום 'חובת הלכות', שהרי מטרתה היא 'למען'. ויראו את ה' אלוקים', אלא שדרך ביצועה הוא על ידי הפרטים של

אלו מתממשות דרך אותו 'הקהל', שמטרתו היא: 'הקהל את העם', ועל ידי זה 'למען' ישמעו ולמען ילמדו ויראו את ה' אלוקים ושמרו לעשות את כל דברי התורה הזאת'. במילה אחת: הרבי שליט"א מלך המשיח הוא הדמות שנועדה לבנות מחדש את עם ישראל?
אכן. נתבונן שוב: המילה 'גלות' משמעה - פיזור. כיצד מפזרים עם? בכוח הזרוע? במובן גיאוגרפי? ממש לא. היו תקופות בעם ישראל שחלק נכבד חי בחו"ל וככל זאת לא היתה התקופה נחשבת לגלות. הפיזור הוא משהו פנימי של פירוק המלכות. אולם כשהמלכות חוזרת, האורגניזם העצום הזה חוזר לחיים. המלך הוא 'לב העם', וכשהלב חוזר לפעום, לא זו בלבד שכל הגוף חי, אלא הוא גם 'חווה' ומרגיש את חויית החיים. יהודים לא רק מקיימים את המצוות, הם גם חיים עימן.

אז מה בדיוק מבקש הרבי שליט"א מלך המשיח לעשות? לעמוד בכותל המערבי ולומר את פסוקי התורה כמו המלך?
כאן אנו נכנסים יותר לעומק הנושא. נדגיש מיד בהתחלה כלל פלדה: בכל ענין הלכתי, אין לנו רשות לעשות כפי מה שנראה לנו, גם אם מדובר בדבר הכי מקודש ומתבקש. את הדברים הללו הרבי שליט"א מלך המשיח אומר בעצמו בקשר ל'הקהל'. נכון שההגיון הרתי והרגש היהודי אומרים שאנו מוכרחים לעשות 'זכר להקהל' בדרך כלשהי, כמו שעשו חז"ל זכר לקרבנות פסח והגיגה על ידי הנחת 'שני תבשילים' על שולחן הסדר שלנו, אבל האמת ההלכתית לא מאפשרת.

וכאן יש בפנינו שתי ברירות: א. להתעלם מהמצווה הזו בכלל, מה שבעצם עשו בפועל מאות שנים. ב. להתייגע

תקופה שבה התוצר של 'עם' המתקלה סביב תורה, מצוות ובעיקר יראת שמים, צריך ללוות אותנו כל השנה, 'שנת הקהל', בצורה מעשית. כל מי שהוא 'מלך' בסביבתו - אדם שאחראי על פועלים במקום עבודה, אפילו קבלן עבודה בשוק הסיטונאי, מורה בכיתה, מנהל בבית הספר ורב בקהילתו - צריכים לעמוד במקום ה'מלך' ולייצר את התוצאה של יראת השם, על ידי הקהלה סביב חיזוק התורה.

בוא רגע נסכם בקיצור: הקהל משמעותו - כל יהודי מקהיל סביבו עוד אנשים, ויחד הם מתעוררים לענייני תורה ומצוות.

נכון. וזה כלי שמביא את התוצר לשבע שנים הבאות - חוויה של קדושה. במה זה שונה מכל מבצעי המצוות

של הרבי שליט"א מלך המשיח? במצוות הקהל יש לשים דגש גם על התוכן ורגש הלב. מבצעי המצוות עוסקים בקיום מצוות, מבצע מצוות - הקהל שם דגש גם על המהות.

ולמה אנחנו לא מציינים את זה רק במוצאי החג הראשון של סוכות, כמו שאז מימוש המצווה היה דווקא במוצאי החג? מהיכן הגיע המושג 'שנת הקהל'?

אכן כן, המונח 'שנת הקהל' הוא מטבע לשון מחודשת לגמרי, שנוגעת ביסוד החידוש: מכיוון שמטרת המצווה היא העיקר, הרי המטרה תמיד תתבצע לאחר הקיום עצמו, וכלשון הפסוק 'תמיד כל הימים'. לכן כיום, כאשר אין לנו את פרטי המצווה ואנו ממוקדים במטרה, הרי המטרה מתבשלת ומתהווה במשך כל השנה.

אדגים זאת בצורה פשוטה: דיברנו על ויטמינים ותרופות בכלל. כשארם חש בראשו הוא לוקח איוזה כדור. נטילת הכדור היא הצד המעשי, אך הוא מצפה לתוצאה שתגיע לאחר זמן ותלווה אותו בשעות הקרובות. אדם עושה דיאטה, התוצאה היא לאחר מעשה, וישנן דוגמאות רבות. כך גם בענייננו: כל

השנה הזו אנו צריכים להיות ממוקדים בעשיות שמטרתן - התעוררות העם סביב התורה והמצוות, מתוך רגש לבבי של יראה, אהבה ואמונה.

עם יד על הלב, זה עדיין נשמע מופשט: אדם עומד מול מנהל דירקטוריון, איך הוא מצליח לשכנע אותו בחשיבות של 'מבצע הקהל' ובכך שגם הוא צריך 'להקהיל' את סביבתו?

אומר לך במילים פשוטות ואולי מעט 'בוטות': כיום קורסים בנושאי 'מנהיגות' ו'קבלת החלטות', כמו גם גיבוש צוות עבודה, הם הנושאים הכי

'חמים' בשוק העבודה. שים לב יהודי יקר: מנהיג הדור, הרבי מלך המשיח שליט"א, כבר הגה את הרעיון לפני עשורים! אתה מלך סביב העובדים, והם מתגבשים מידי זמן בשנה זו סביב האמת של התורה, והמון בעיות חברתיות יסורו מאליהן!

ניקה את התא המשפחתי. התרבות המערבית מבססת כיום את עיקר מלחמתה בערך הכי מקודש הזה. יום יום, שעה שעה ואפילו דקה אחרי דקה - זרועות התמנון התקשורתיות שלה משחררים חיצו רעל אימים ונוראים על מנת להשמיר ולאבד את מוסד

הנישואין בכלל, ואת התא המשפחתי בפרט. אוהבם של ישראל, נשיא הדור, כבר הקדים תרופה מתוקה למכה המרה והקשה. כבר בשנת תשכ"ז הוא פונה במכתב כללי לכל ראש משפחה, בו הוא מבקש, מורה וכמעט מתחנן בקריאה של חיבה: יהודי יקר! המשפחה שלך בידיים שלך! שמור עליה מכל משמר! הווי מלך בביתך! הקב"ה נותן לך ולמשפחתך שנה בה התא המשפחתי יכול לנסוק לפסגות. הווגיות, ההורות, הנחת היהודי השורשי - בידיים שלך! אנא ממש את המתנה הזו!

אז בוא נדבר על עוד פרטים בתוך המבצע הזה, מבצע הקהל. יש עוד דברים שנדרשים לעשות בשנה הזו חוץ מבינוסי הקהל?

יש הרבה הוראות שקשורות להתקהלות. למשל, יש הוראה של הרבי מלך המשיח שליט"א לתת כל יום צדקה. אנחנו כבר שמים כל יום צדקה, אבל עכשיו צריך לתת כל יום צדקה בתור פעולה 'קהלית'. ויש כמובן את הביטוי המעשי - לחתום על 'כרטיס הקהל'.

מה זה 'כרטיס הקהל'?

שוב אנו רואים כיצד ההקהל הזה נוגע לרבי מלך המשיח שליט"א והוא נותן הנחיות יישומיות כיצד להביא לידי ביטוי את מצוות הקהל.

קודם כל מבחינה פרקטית: כל ארגון מרפ"ס כרטיסי החתמה וכל אחד מתחייב בכרטיס על פעולות הקהל שיעשה במשך השנה. כיום, גם ברשת האלקטרונית, כאשר אדם פותח מייל הוא כמו חותם על 'הצהרה' שהוא מקבל את החוקים. אז 'כרטיס הקהל' הוא משהו שדומה לכך.

הספר 'קהל גדול'

הרב שמעון ויצהנדרלר נחשף לעניין ה'קהל' כאשר הוטלה עליו על ידי חברי הנהלת 'ממש - מרכז ההפצה בארץ הקודש' המשימה - לחבר ספר שיסכם וילקט את כל דבריו של הרבי מלך המשיח שליט"א בנושא.

"בתחילה חשבנו שאם נצליח לאסוף מאה וחמישים עמודים זה יהיה הרבה. אבל התוצר הסופי הגיע לארבע מאות חמישים עמודים! בשנים עשר פרקים אנו יוצאים למסע בעקבות המצווה האבודה שהפכה להיות לאבן שכתר המצוות!

שלושת פרקי היסוד פותחים את ה'וייז' לסוגיות ההלכתיות של 'קהל', והשלושה הבאים בעקבותיהם עוסקים בכוחה של התקהלות, בקשר עם שנת המשיח, ובהקהל בזמן הזה. הפרקים הנוספים יורדים לרזולוציות מדוקדקות: מי המלך כיום והקשר לגאולה השלימה. חלקו השני של הספר עוסק ב'קהל' במעגל השנה, באירועים ובמצוות ייחודיות הקשורות ל'קהל', ובהנחיות מעשיות למימוש ה'קהל' בחיי היום יום.

הספר כולו מלווה במשפטי פתיחה, כותרות וסיכומים, המכניסים את הלומד לעומקם ורוחבם של דברים חדשניים שהתגלו דווקא לדור שלנו על ידי המלך ש"קם מבניו באחרונה להושיע את ישראל", הלא הוא הרבי מלך המשיח שליט"א. לנו לא נותר אלא 'ישמעו', 'ילמדו', 'ישמרו לעשות את כל דברי' הספר 'קהל גדול' הזה.

לשאוב מתשרי

תשרי נחשב חודש כללי - הוא גרוש בחגים, שמשפיעים על כללות השנה. כדאי להבין כיצד לנצל אותו נכון כדי לזכות בשנה טובה ומתוקה, שנה של גאולה האמתית והשלימה.

עניינו של חג // ראש השנה, הוא היום בו עוברים כל הבריאה בפני הקב"ה לדיון מחדש ב'חוזה' שלהם בעולם ולחידושו. אנחנו פה, נשמה בגוף, עם תכלית ושליחות אלוהית - לפעול על ידי תורה ומצוות, הפצת המעיינות ומילוי הוראותיו של הרבי מלך המשיח שליט"א, את הגאולה האמתית והשלימה!

בראש השנה, ניתנים לנו כוחות מחודשים לשליחות הזו וברכות מיוחדות. שואל הרבי הרש"ב, על מה בדיוק הדין בראש השנה? הרי ה' הבטיח לאחר המבול שלא יחריב את עולמו יותר בברית כרותה - "את קשתי נתתי בענן וגו'" ואם כן, מהו "אם בחוקתי תלכו וגו' ונתתי גשמיכם בעתם"? לכאורה נראה שקיום העולם אינו מותנה בתורה ומצוות!

אלא, מסביר הרבי הרש"ב, שהדיון הוא על ה"אור חדש" שיורד לעולם כל שנה - על החידוש שפועלים עם ישראל בעולם על ידי תורה ומצוות. אנו אמנם מובטחים מצד הברית בקיומו בסדר הרגיל של העולם, אבל אנחנו רוצים חידוש ותוספת אורות, רוצים עולם של גאולה.

הורדת השפע // בכל אחד מחגי תשרי, יורד שפע מסוים לכל השנה דרך עבודה מסוימת.

בראש השנה, העבודה היא 'קבלת עול' - אומרים תהלים [לפחות פעמיים כל הספר, גימטריא 'כפר'], נמנעים מעישון ומשיחות בטלות, תוקעים בשופר ליהודים שלא שמעו ואפילו בסעודות לא ממש מתוועדים כבכל חג. ראש השנה ממשיך קבלת עול עבורנו על כל השנה כולה.

ביום הכיפורים, העבודה היא 'תשובה' - חרטה על העבר וקבלה לעתיד, התעמקות בתוך נשמתנו ועד גילוי דרגת ה'חידה', הדרגה החמישית בנשמה, שעל כן נקרא יום זה גם 'יום שנתחייב בחמש תפילות'. נמצאים בתנועה עצומה של תפילה, דביקות ומסירות נפש. יום כיפור נותן כוח לעבודת התשובה של כל השנה כולה.

אחרי הרצינות של ראש השנה ויום כיפור, אחרי שנחקו העוונות והחיבור הגלוי עם הקב"ה חודש, ישנה התפרצות של שמחה בחג הסוכות, חג האחרות, בו מתגלה למטה הקשר המיוחד של עם ישראל עם הבורא.

בסוכות העבודה היא שמחה. הרבי מלך המשיח שליט"א, תיקן סדר של ריקודים בלילות סוכות ממש כמו שמחת בית השואבה בבית המקדש, והסביר שבלילות האלו אוספים דלים של שמחה. השמחה שאנחנו אוספים בחג הסוכות, משפיעה עלינו שמחה לכל השנה כולה.

שבת בראשית // אחרי כל זה, מגיעה 'שבת בראשית', שבת המקשרת את כל השפע של חודש תשרי אל הירידה לעולם בחודש מר-חשון.

ידועה האמרה של רבותינו ש'ההנהגה בשבת בראשית נמשכת בכל השנה', ועל-כן, כדאי שהשבת הזו תיראה אצלנו כמו שצריך בגשמיות וברוחניות.

יוצא מכל הנ"ל שצריכים לנצל כרבעי ולהיות חזקים בעבודת ה' בכל רגע של חודש תשרי ואלול.

גשם בסוכה // מובא בכתובים, שכאשר יורד גשם בעת שהיה בסוכה זהו סימן שלילי מהקב"ה, כביכול האדון שופך לעבר מים בפניו ואומר לו לצאת מהסוכה ה' ישמור.

אלא, שהרבי מלך המשיח שליט"א, נוהג הפוך - "כל מה שיאמר לך בעל הבית עשה, חוץ מצא" וממשיך להתוועד בסוכה.

באחת השנים, התוועד הרבי מלך המשיח שליט"א ששעות בסוכה בגשם ואף בשלב מסוים הוריד את המעיל. כולם עשו כן מלבד יהודי אחד שלא הוריד את מעילו ודווקא הוא הצטנן.

לאחר החג, הוא כתב לרבי מלך המשיח שליט"א על כך ונענה שזה שלא הוריד את המעיל כמו כולם, גרם שהמעיל חצץ בינו לבין החום ששרר בהתוועדות, ועל כן הוא הצטנן.

שיעורי תורה וחסידות ביוצאי: 0543817738

ביוטיוב: ערוץ 'הישיבה הוידטואלית'

אם ניגש לאדם בשוק ונשאל: "כמה היית משלם כדי להיות בקריעת ים סוף או בשביל לחזור ל'מתן תורה'? מה אתה מוכן להקריב בשביל לראות ולשמוע את הקול מדבר אליך אישית, פנים בפנים דיבר ה' עמכם"? כל נער תיכון יאמר לך שהוא מוכן לעלות לשמים בשביל זה...

אך ישנה גם משמעות נוספת: הרבי מלך המשיח שליט"א יוצר כאן סוג של 'פירמידה'. תחשוב לרגע ששלושים ילדים בכיתה, יושבים עם המורה וחותמים יחד על 'כרטיס הקהל'. כל אחד מהם מתחייב שהוא יתקבל ואף יקהיל. כאשר אותו ילד מגיע הביתה הוא מביא עמו 'כרטיס הקהל', אוסף בגינת המשחקים עוד חמישה ילדים ונותן לכל אחד 'כרטיס הקהל', וגם כל אחד מחמשת הילדים הללו חותמים על כך. אחר כך גם הם לוקחים עימם את 'כרטיס הקהל', וכל אחד מהם הולך הביתה ואוסף בכניין שלו שלושה ילדים, ואף הם חותמים על כרטיס הקהל, ושוב הם לוקחים כרטיסים והולכים לבית הספר. וכך אנו, בשיטה די פרקטית, מגיעים לכמויות עצומות של אנשים!

וואו! זו למעשה שיטת הפירמידה, שהיום בטוחים כמה יזמים שהם המציאו את השיטה המצליחה...

אכן, אתה רואה כיצד הרבי מלך המשיח שליט"א מנחיל לעולם רעיון, וכעבור זמן הוא הופך לנחלת הכלל. שאלנו בתחילה איך אפשר לכנס שלושה-ארבעה מיליון אנשים. שים לב, על ידי כרטיסי הקהל הללו הרבי שליט"א מלך המשיח יוצר תגובת שרשרת, כאשר הוא עצמו כמובן בראש הפירמידה, ומאות אלפי אנשים מתקהלים ומקהילים בתגובות שרשרת מדהימות. כך נוצר מחדש עם ישראל! כל אחד שמחתים וחותם על 'כרטיס הקהל' הוא בדימוי הכהן המסתובב בירושלים, תוקע בחצוצרה ומעורר יהודים להגיע לכנס ה'הקהל'!

ובך אנו יכולים, גם היום, לחוות את ה'הקהל' של אז?

משום מה יש אצלי איזה דימוי לזה. יש היום תמונות תלת מימד המורכבות מאין ספור תמונות קטנטנות, אך כשאתה משלים את כל התמונות והחלקיקים ומביט בתמונה אתה לפתע רואה את - הרבי מלך המשיח שליט"א.

כל הקונספט הזה - זה הרבי שליט"א! כן, זו ה'תמונת פספורט' של המשיח...

כולנו חלק מהמלכות הזו. זו לא ממשלה כוחנית, כמו שדמות המלך מצטיירת בעיני נער הגורל על ברכי הדמוקרטיה הנלווה. זהו מלך ישראל, ליבם של ישראל, שכל פעימת לב שלו יוצרת אותנו, מרוממת אותנו, מניעה אותנו לפעולה.

זו בדיוק הגאולה מהגולה, זהו היעד "קהל גדול ישובו הנה", ולכן 'הקהל' אמיתי יכול להיות רק תחת נשיאותו של המלך הסופי מבית דוד, כי דווקא הוא במלכותו נוגע בכל יהודי.

אמון ואמון! שנוכח השנה לקיים בפועל את ה'הקהל' בבית המקדש השלישי, בהתגלותו של מלך ישראל וגואלנו, הרבי שליט"א מלך המשיח.

אבנים בשירות המשיח

כשהרצפה והעצים יחלו לדבר. כיום כשחפצים דוממים מביעים מסרים, אנו יכולים להתחיל להבין על מה דיברו חז"ל כאשר הם צפו שלעתיד אפילו העץ יזכיר לאדם שעליו לשמור שבת • מה תגיד הרצפה למי שדורך עליה? • ואיך אפשר כבר עכשיו להפוך את הדומם למציאות חיה

כשהאדמה תתחיל לדבר

אם נתבונן בעומק הרעיון שמופיע כאן, נגלה את הרובד העמוק של המציאות סביבנו ואת המשמעות הפנימית של כל פעולה שלנו. לפעמים אנו מייחסים חשיבות יתירה לעניינים רוחניים ומזניחים את הדברים הקטנים. מסתבר שדווקא בתוך הגשם, בתוך החומריות וביומיום האפור - שם מסתתרים הדברים הגדולים באמת

לא תהיה אפשרות לעשות את הדבר שאינו תואם לרצון השם. וכמו שאדם אינו מכניס את ידו לאש, שאין זה רק משום שההיגיון אומר "עצור, לא כדאי לך". הרבה יותר מכך, יש בזה עניין של טבע. כלומר, באופן טבעי כאשר מרגישים

דבר חוץ ממנו. הוא כל המציאות וזהו. וכאשר קירות ורצפה יבינו את האמת האבסולוטית הזו - מי יאמר אחרת... מעניין לציין שלא רק שכל האדם יתנגד לעשייה שאינה לפי תורה, אלא גם הטבע עצמו יתנגד לכך. פשוט

בעולם בו אנו חיים הכול יכול להיות. כסף יוצא מהקיר, רובוט מנקה לך את הבית, בינה מלאכותית מדברת איתך ומעצבת לך חלומות, מכשיר חכם מדליק לך את הדוד ומכין לך קפה. שום דבר כבר לא נשמע בדיוני, או בלתי אפשרי.

אם יספרו לנו שהדומם מדבר זה גם כבר לא נשמע רחוק. ובאמת זה הולך להיות כל רגע. כך מגלה לנו הנביא חבקוק: כי אבן מקיר תזעק, וכפס מעץ יענה. האבן בקיר תצעק עלינו, ואף הכפס תצטרף להגיגה. כפס היא אבן בכנייה אומנותית הניצבת בין חתיכות עץ, ויש אומרים שכפס הוא העץ הניצב בחומה ומקיף את האבן. כך או כך, קול מהקיר ישמע אלינו פתאום ויורה לנו מה לעשות. נשמע מעניין...

צעקות אלו ישמעו לעברינו כאשר כמעט ונעשה דבר אסור. וכמו שאמרו חכמינו: בעולם הזה (כיום) אדם הולך ללקוט תאנים - האם התאנה אומרת לו משהו? אבל לעתיד לבוא אדם הולך ללקוט תאנה בשבת והיא צורחת "שבת היא!" וכן אומר המדרש לגבי עבירות נוספות, שכאשר כמעט ויחטא האדם, יבוא הדומם לעזרתו ויזכיר לו כיצד עליו להתנהג לפי רצון השם.

רבי יוסף יצחק, הרבי הקודם של חב"ד וחמיו של הרבי שליט"א מלך המשיח, אמר על דבר זה: עכשיו שותק הדומם, דורכים עליו והוא שותק. אבל יבוא זמן בגילוי בעתיד, שהדומם יתחיל לדבר, לספר. והוא ידרוש, באם בעת ההליכה לא חשבו או דיברו דברי תורה, למה דרכו עליו.

ממשיך רבי יוסף יצחק ומתאר את הרעיון: האדמה שדורכים עליה, שאלפי שנים, מששת ימי בראשית, דרכו עליה בינתיים כמה ברואים ובעלי חיים ועוד. אדמה זו מחכה שילך עליה יהודי וידבר דברי תורה וכאשר זה אינו קורה - אומרת האדמה לאדם: הרי אתה כמו בהמה!

הקירות יעצרו אותנו מעשייה שלילית, האדמה תזכיר לנו לחשוב דברי תורה. נפלא! מה הרעיון העומד מאחורי כל זה? מדוע צריך שדווקא הדומם ישתף פעולה עם ההתנהגות שלנו?

מופיע על כך הסבר מדהים:

בגאולה השלימה העולם כולו יחוש את האמת הבלעדית שאין עוד מלבדו והשם הוא המציאות האמיתית. היום קיים מדרג. אנחנו, היהודים, מרגישים את השם בצורה ודאית. גם ללא הסברים מיותרים כל אחד יודע ומרגיש את השם. אצל הגוי זה פחות. ומשם ולמטה יש ירידה הדרגתית: בעלי חיים, צומח, דומם.

כאשר הדומם יחוש שמציאותו האמיתית היא הבורא, יהיה זה ביטוי מושלם למימוש תאוות הבורא להיות כאן בעולם באופן מושלם. זהו למעשה הרעיון העומד מאחורי צעקת האבן ומחאת האדמה. האמירה-זעקה שלהם אינה תזכורת סתמית אלא החצנה גאה של היותם חלק מהתכלית. חלק מהעולם שמציאותו האמיתית היא מציאות השם. כאשר התאנה תצעק "הלו, אל תקטוף אותי, שבת היום!", או שהאדמה תשאל: "למה אתה לא חושב דברי תורה?" - יהיה זה סוג של אמירה: "שימו לב, גם אני כאן. גם אני יודעת שהשם הוא הכול ואין עוד שום

לשאוב נוחות לכל השנה

השנה הזאת אנו זוכים במנת בוסטר (לא לא, אל דאגה, לא מה שאתם חושבים).

קיבלנו אקסטרא קדושה, אקסטרא כוח ואקסטרא רוחניות. מי לא רוצה להתחיל שנה כזו? השנה נוכה לראות גדודים גדודים עולים וטסים לבית חיינו, 770, לשנת 'הקהל'. מצוות הקהל היא מצוות עשה להקהיל את כל עם ישראל פעם בשבע שנים, בשנה שלאחר שנת השמיטה, ולהשמיע באזניהם מן התורה פרשיות שמזרות אותם במצוות ומחזקות ידיהם בדת האמת - ליראה את בורא העולם, ובעקבות זאת לשמור את כל דברי התורה.

גם אם לא זכינו לטוס לחצרות קדשנו, אנו בוודאי נתבשם מהאנרגיות השופעות שיצופו משם במהלך כל השנה, וחודש תשרי בפרט. חודש שהוא האבן השואבת של כל חודשי השנה. זהו גרוש תפילות שטומן בתוכו התעלות רוחנית לכל החפץ בכך, ללא הברלי מגזרים, כולנו כאחד ולב אחד. יש בינינו שבאו מוכנים ויש בינינו שביכולתם לעורר את הלב בשעה אחת, מה שאחר לא הספיק בשנה שלימה.

השנה מתחילה בשופרות ובתרועות בקבלת יום הדין, כל העולם משתוקק ליום מיוחד זה, בו אנו ממליכים את בורא עולם למלך. מיד לאחר מכן נכנסים לעשרת ימי תשובה, העגלה אמנם נוסעת אבל לא משאירה אף אחד מאחור.

ניתן לעלות גם ביום כיפור, ואם גם אז לא הספקנו חס ושלום -

ארבעת המינים, ארבעה גוונים

נפגוש לפנינו את סוכות, שגדוש בשמחה אחת גדולה. חג שלא בכדי מלווה בארבעת המינים, שמייצגים 4 גוונים בעם ישראל. כולנו נצטופף יחד מתחת לסוכה המכסה אותנו בארבע אמות של קדושה, מעין ענני הכבוד שליוו את עם ישראל עוד מצאתם ממצרים. הסוכה מחפה ומגינה בחמימות על הירושה היקרה שירשנו, על המסורת שהעברנו בכפפות של משי מדור לדור.

כמוכן שהמטרה אינה רק התעלות רוחנית במהלך החודש. המטרה הרבה יותר חשובה, והיא: להכניס מהקדושה של תשרי לחודשי החולין שלאחריו. כמו שקצת אור דוחה הרבה מן החושך, כך גם רסיסי הקדושה מתשרי, יש בכוחם לרחות הרבה מהחולין שמחכה לאחור מכן. נאגור אותם בחכמה ונשתמש בהם באהבה. נתז מהם בימים אפרוריים וסגריריים.

אפשר כבר לחוש ולראות, שלא רק שנכנסנו לשנת הקהל, אלא שאנו כבר על הסף של האלף השביעי.

עכשיו ברור למדי, שאנו כבר נמצאים בסיומה של תקופת 'עקבתא דמשיחא'. עברנו את כל מאורעותיה של תקופה זו, ועל-פי התהליכים המתרחשים עכשיו, הן בעם-ישראל והן בעולם בכלל, ניתן לקבוע, כי כבר נכנסנו לשלב ההכנות הממשיות לגאולה האמיתית והשלמה. ואכן, הרבי שליט"א מלך המשיח מדגיש שוב ושוב כי כבר נסתיימה העבודה הרוחנית של תקופת הגלות, ועכשיו לא נותר אלא "לקבל פני משיח-צדקנו בפועל ממש, כדי שיוכל לקיים את שליחותו בפועל ולהוציא את כל ישראל מהגלות".

ומה יאמר הדומם כאשר יתחיל לדבר? סביר להניח שדבר ראשון נשמע קול ענק בוקע מארבע רוחות העולם, האדמה כולה תשמיע את קולה, ותכריז יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד! ואליה יצטרפו כל הקירות בהכרזה ובשמחה. וכולנו יחד נצא בריקוד גדול, שהרי בזכותנו קרה הכול. ונטוס על עננים לבית המקדש. עכשיו!

אם נתבונן בעומק הרעיון שמופיע כאן, נגלה את הרובד העמוק של המציאות סביבנו ואת המשמעות הפנימית של כל פעולה שלנו. לפעמים אנו מייחסים חשיבות יתירה לעניינים רוחניים ומזניחים את הדברים הקטנים. מסתבר שדווקא בתוך הגשם, בתוך החומרות וביומיום האפור - שם מסתתרים הדברים הגדולים באמת. הרבי שליט"א מליובאוויטש מלך המשיח, מחלק שטרות ומטבעות לצדקה. גם לילדים קטנים שעומדים בתור ומושיטים יד. אל תחפשו את הגאולה היכן שהיא לא נמצאת. היא נמצאת כאן ועכשיו, בתוך המציאות. וכאשר נפנים את הרעיון העמוק הזה, נדע שכל פעולה שלנו, אפילו הכי קטנה, מביאה את הגאולה.

ברכה על כוס מים, הנחת תפילין, עזרה לזולת, אוכל לזנוק - הדברים האלו הם שגורמים לגלות בדומם את המציאות האמיתית שלו. ההתנהגות שלנו שאולי נראית לפעמים חסרת ערך, יש בה לגלות את הבורא עצמו בתוך המציאות.

ומה יאמר הדומם כאשר יתחיל לדבר? סביר להניח שדבר ראשון נשמע קול ענק בוקע מארבע רוחות העולם, הארמה כולה תשמיע את קולה, ותכריז יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד! ואליה יצטרפו כל הקירות בהכרזה ובשמחה. וכולנו יחד נצא בריקוד גדול, שהרי בזכותנו קרה הכול. ונטוס על עננים לבית המקדש. עכשיו!

חום מתרחקים. ממש כך. הטבעי שלנו יהיה מכוונן בדיוק ולא נעשה טעויות. הבריאה כולה תתפקד בשלימות וכל הברואים יצטרפו כולם להרמוניה מופלאה ששרה יחד שיר חדש.

אם נכנס יותר לעומק של הדברים, מסתתרת כאן נקודה עוצמתית. לכל נברא יש את השורש הרוחני שלו שנותן לו חיים. דווקא העולם הזה, שנראה הכי נמוך והכי 'לא שייך' - השורש שלו הכי נעלה. זהו רעיון עמוק מאוד, שאם ננסה לתמצת אותו, אפשר לומר כך: הנברא חש כמו הבורא שברא אותו. ולכן, כשם שהבורא מציאותו מעצמו (אין מישו מעליו שעשה אותו חלילה), כך העולם שנברא על ידי הבורא, חש שהמציאות שלו מעצמו.

לצורך הדוגמה, מלאך 11, שורשו מהמלאך 10 שמעליו, והוא מקבל ממלאך 9 שמעליו וכן הלאה. מלאך 11 אינו חש "רק אני קיים". בדיוק הפוך, הוא מרגיש "יש מישו מעליו". ולמה, כי שורשו של 11 מגיע מ-10 וכיוון שעשר חש שיש מישו מעליו (כי שורשו מ-9), לכן 11 גם יחוש ככה. אבל העולם שורשו מהשם בעצמו, ולכן גם הוא חש שאין אף אחד מעליו.

וכיוון שהעולם נברא מהבורא מעצמו, לכן אנו אומרים שהשורש שלו הכי נעלה. יותר מכל העולמות הרוחניים, וגם יותר מכל המלאכים. תכל'ס.

וכאשר הדומם יתחיל לצעוק ולהודיע סוף סוף שהוא גילה את השורש הרוחני שלו, זה אומר שהתגלה הבורא בעצמו. הכי נמוך מגלה את הכי גבוה. כן כן, גם אני הנמוכה, האדמה שכולם דורכים עליה, גם אני צועקת משיח.

קל

5				4				9
	6	7	1		5		3	4
3				9			6	
	2			7	8	5		3
8			5					7
7		4			2		9	
	7			2				6
4	8		9		1	3	7	
2				3				1

בינוני

4			5			8		
		3	8			7		1
	9			1				3
7			1			3		
		6	7	4		2		
		9		6				5
5				7			8	
8		2			1	9		
		1			4			7

קשה

		8						
	6				9	4		
3				4		1		
	9			2			5	
6				8				3
	4						8	
		5		3				4
		4	8				2	
						9		

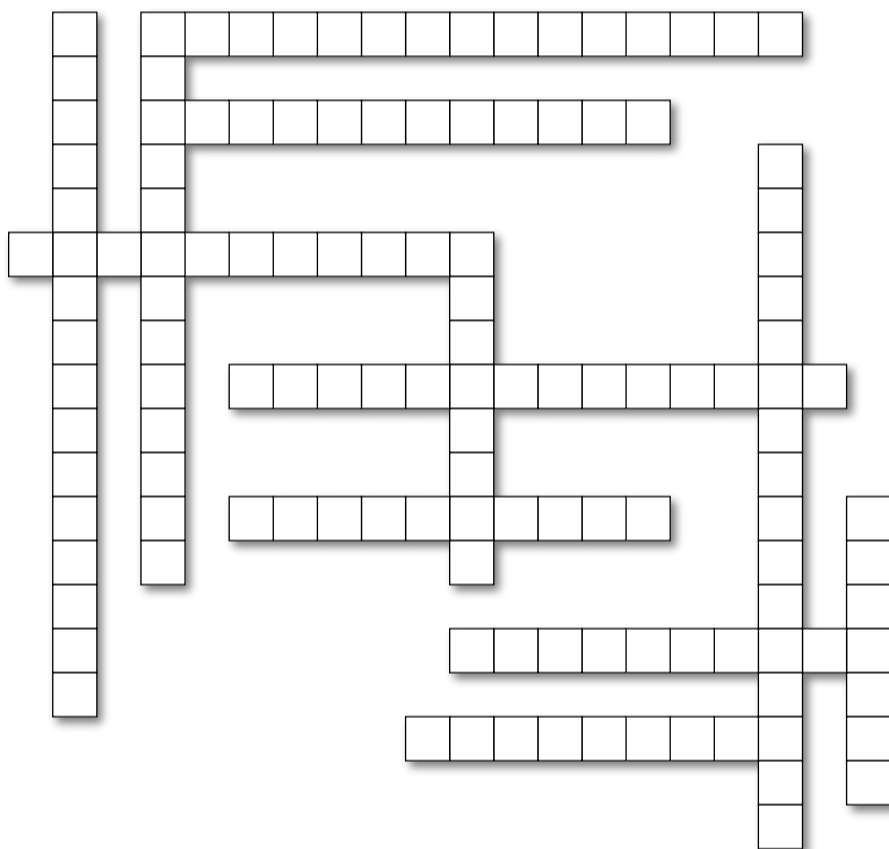
תשבץ הקהל

מצאו את המילים מתוך הפסוקים בתורה, המצויים על מצוות 'הקהל',

(הערה: הוכנסו לכאן חלק ממילות הפסוקים)

עליכם לשבץ את המילים,

ברצפים המופיעים ברשימה - בתוך התשבץ

במועד שנת השמיטה,

בחג הסכות,

בבוא כל ישראל,

לראות את פני ה' אלקיך,

במקום אשר יבחר,

הקהל את העם,

האנשים והנשים והטף,

וגרך אשר בשעריך,

ושמרו לעשות,

ישמעו ולמדו,

ובניהם אשר לא ידעו,

כל הימים...

[תחנות מסע // אנוהם פלג]

מעייין הגיחון

מקור המים בירושלים, המסמל את נצחיות מלכות דוד

נקבת השילוח צילום: תמר הירדני

המים המטהרים

את המים אותם לקחו על מנת לערבב בהם את אפר הפרה האדומה הנקראים "מי חטאת", היו שואבים ממים "חיים" – מקור מים טהור. בימי הבית השני היו לוקחים מים אלו ממי מעייין השילוח. לקיחת המים היתה מורכבת, והצריכה טכניקות מיוחדות, ששמרו על טהרת הכהנים השואבים את המים מנגיעה בטומאה או ממעבר על גבי טומאה, לאורך כל הדרך עד למעייין.

שמחת בית השואבה

לשימוש בולט במיוחד שימש המקום בימי חג הסוכות, אז היו משתמשים במימיו לצורך ניסוך המים על גבי המזבח. קדם לכך לילה ארוך של ריקודי שמחה בחצר העזרה, הידוע בשם "שמחת בית השואבה". אמרו חז"ל כי "מי שלא ראה שמחת בית השואבה, לא ראה שמחה מימיו". רבינו פרץ, מבעלי התוספות, מסביר את הטעם לשאיבה ממעייין זה: "שמאותו מקום (מעייין השילוח) ישועה צומחת לעד לישראל".

המעייין הפועם

מעייין הגיחון למרגלות עיר דוד היה בעבר מקור המים העיקרי של העיר. הגיחון היה פועם בעוצמה מתוך בטן האדמה ואז נחלש וחוזר חלילה. המילה "גיחון" מבטאת את פעולת הגיחה הדרמטית, האופיינית למעיינות מסוג זה. כיום המעייין זורם בקביעות, אך בעקבות שינויים במבנה האדמה הפסיקה פעימתו בשנים האחרונות.

נצחיות המלוכה

בספר מלכים א', מתוארת הדרמה הגדולה סביב הכרתו של שלמה המלך כמחליפו של אביו דוד: "ויאמר המלך להם קחו עמכם את עבדי אדניכם והרכבתם את שלמה בני על הפרדה אשר לי והורדתם אתו אל גחון. ומשח אתו שם צדוק הכהן ונתן הנביא למלך על ישראל ותקעתם בשופר ואמרתם יחי המלך שלמה". הבן-יהודע מסביר את בחירת מקום המשיחה למלכות: "עיקר הסימן הטוב של המלכים הוא מצד המים אשר במעייין שיש בהם רמז על הגאולה התמידית מדור לדור".

היום יותר מתמיד רואים ניסים גלויים

בפניה לרבי שליט"א מלך המשיח בבקשת
ברכה, עצה והדרכה באמצעות אגרות הקודש

חייגו למוקד הברכות: 03-9412-770
או באתר האינטרנט: www.igrot.com

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד